

DEN *danske* STJERNE
Nr. 2
Februar 1969
118. Årgang

1853

Nauvoo Templet

Det inspirerende budskab

AF ALMA SONNE assistent til De Tolvs Råd

Jesu Kristi Evangelium er blevet gengivet i sin fylde. Der findes ingen erstatning for det. Det er Guds plan til at frelse menneskene og føre Hans børn tilbage til Ham. Evangeliets budskab findes i verden. Det er blevet studeret og undersøgt af tænkere og videnskabsmænd. Bøger og tidsskrifter, der handler om det åbenbarede ord, bliver læst. Til sidst vil kloge mennesker opdage, at den eneste formel for fred indeholdes i Jesu Kristi Evangelium.

Paulus, den apostel der blev sendt til hedningerne, var klar over, at Evangeliet er den pagt, som Herren har indgået med menneskene til deres frelse og ophøjelse. Den omfatter alle rettigheder, al magt og myndighed som kan frelse og ophøje den menneskelige familie. Det må ikke forvanskes eller modificeres for bekvemmelighedens skyld, eller for at tilfredsstille de indfald og sofisterier som falske lærere og andre fremkommer med for at søge at omgå dets ansvar. Det gengivne Evangelium er på alle områder identisk med det Evangelium, som Frelseren og Hans apostle forkyndte. Kravene, principperne og ordinanserne er de samme. Det gengivne Evangelium erklærer at mennesket er Guds barn, og at han levede før han kom her til jorden. Et menneskeligt væsen er derfor mere end en fysisk skabning; han er også et åndeligt væsen, som er begavet med sin himmelske Faders egenskaber. Han bevæger sig imod fuldkommenhed, når han ærer og adlyder de guddommelige befalinger, som er den eneste vej til fuldkommenhed. O

Indholdsfortegnelse

Nauvoo Templet øverst til venstre, som det oprindeligt så ud — malet af Steven T. Baird. Nederst: Nauvoo Templets ruiner, en farvelagt gengivelse af en tegning af Fredrick Piercy, en kunstner fra midten af det 19. århundrede. Øverst til højre: Nauvoo Templet, som det skal genopbygges. Se side 40, „Nauvoo Templets genopbygning" af Jay M. Todd. O

DEN danske STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 2 · Februar 1969
118. Årgang

Udgivet af
Den danske Mission af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Don L. Christensen, missionspræsident, ansvarshavende redaktør

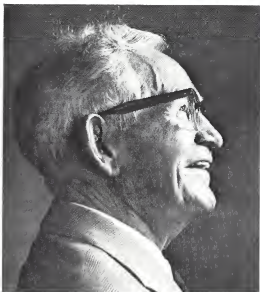
Nyheder:
Mary Kaiser, redaktør

Koordinator: Evy J. Simonsen

Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned. Abonnementsprisen (inkl. porto) er i Danmark kr. 13.- pr. halvår, kr. 25.- for et helt år, i udlandet $ 3.- pr. halvår, $ 5.- for et helt år. I løssalg kr. 2.50 pr. nummer. Betaling ved check udstedt til Den danske Stjerne, Priorvej 12, København F. eller gennem postgiro 333.38 til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. (De nævnte priser er inklud. moms.)

Tryk:
Paul Giese KG, Offenbach/M., Deutschland

Layout:
PBO-Layout-Center, Frankfurt

Thi hvad gavner det et menneske at vinde den hele verden og at bøde med sin sjæl?
Thi hvad kan et menneske give til vederlag for sin sjæl?

— Mark. 8:36, 37

Religionen og livet

AF PRÆSIDENT DAVID O. MCKAY

Det var Sir Humphery Davy, den engelske kemiker, som engang sagde: „Hvis jeg kunne vælge den af alle ting, som samtidig ville være den mest vidunderlige og gavnlige for mig, ville jeg foretrække en fast religiøs tro fremfor enhver anden velsignelse."

Det er kristenhedens mission at få alle mennesker til at fatte og forstå, at det, som fremfor alle jordiske velsignelser vil bringe den største fryd og være til størst nytte for os i denne verden, er en fast religiøs tro.

Den organiserede Kirke

Det påstås at gennemsnitsmennesket ikke er tilhænger af en kirke. Hvis man taler om den kristne verden i almindelighed tror jeg at det er rigtigt. Man påstår også i vor egen organisation, at unge mennesker driver bort fra Kirken. Det er ikke rigtigt. Der er nogle få, således som der altid har været, en vis kategori, som gennem ligegyldighed, passivitet eller vantro løsriver sig fra organiseret religion. Dette skyldes først og fremmest den kendsgerning, at de ikke gennem studium har gjort sig fortrolige med de fordele som Kirken tilbyder. Den eneste sikre prøve til at bevise værdien af Kirkens organisation er at arbejde i den. Hvis man har prøvet en ting og den virker, kan alle argumenter og sofister i verden ikke overbevise en om, at den ikke virker. Deri ligger en af værdierne i den organiserede Kirke; den giver mulighed for at tjene og beviser sandheden af Kristi ord, da Han sagde: „Hvis nogen vil gøre Hans vilje, skal han erfare, om læren er fra Gud, eller jeg taler af mit eget." (Johs. 7:17.)

Forfatteren til „Det rige liv gennem religion" siger: *På det sted, hvor en bred gade som fører fra indgangen til et universitets-område deler sig, står der en stor kirke af sten. Når man ser den fra universitetsporten ser det ud som om den fuldstændig blokerer gaden. I virkeligheden kan ingen student gå den vej uden at regne med kirken; han må gå ind i den eller gå uden om den. Hvis han går omkring den, bliver kirken ved med at stå der. Denne bygning er et symbol på den plads som religionen har i den studerendes verden. Religionen står direkte på hans vej. Det er en institution som er dybt forskanset i samfundets orden, en del af den sociale arv som ingen kan undslippe fra.*

Et ideelt samlingssted

Set fra et samfundsmæssigt standpunkt er en af de store muligheder som Kirken tilbyder de unge den, at den giver dem et ideelt samlingssted. Da jeg for mange år siden foretog en officiel rejse gennem de sydlige stater, ledsagede jeg Præsident Charles A. Callis til Centerville Gren, omkring 50 kilometer fra Columbia i South Carolina. Et medlem af den lovgivende forsamling tilbød venligt at køre os til vort bestemmelsessted. Jeg ventede at Centerville var en kompakt by på landet således som vore velanlagte byer i Vesten er. Da vi standsede foran en pæn, nymalet lille kirke, blev jeg forbavset ved at høre Præsident Callis sige: „Nu er vi her!" Der var ingen by — kun to, tre huse at se i det fjerne. Midt i en skovrig egn stod dette lille Sidste Dages Hellige gudsdyrkelsessted, fuldstændig isoleret, syntes det mig; men før mødet skulle til at begynde var det fyldt til trængsel med en flok af så lykkelige og glade mennesker, som jeg nogensinde har haft den glæde at træffe. Efter formiddagens møde blev der serveret middag for omkring 200 mennesker. Improviserede borde, tyngede af lækker mad, var opstillet i den indhegnede have. For de mennesker, som boede inden for en radius af 75 kilometer, tjente denne lille kirke som centrum for selskabelighed, studium og åndelig udvikling. For at blive klar over værdien af et sådant samlingssted kan man forestille sig hvordan disse

Livet er en gave fra Gud og er

menneskers liv ville være, hvis hverken Kirken eller staten gav dem et sådant centralt samlingssted.

Skaber vi en levevis eller skaber vi et liv?

Men *Kirkens mission* er ikke blot at være et selskabeligt centrum, men *at udvikle åndelighed hos mennesket, at lære ham, at „formålet med livet er at blive som Gud; den sjæl som følger Gud skal blive som Ham."*

„Sand religion", erklærede en berømt statsmand, „er samfundets grundvold, og hvis den engang bliver rystet af foragt, kan hele systemet ikke være stabilt eller varigt."

Den amerikanske digter Henry Wadsworth Longfellow sagde: „Livet er en Guds gave og er guddommeligt."

Og Kristus erklærede: „Jeg er kommen, for at de skal have liv og have overflod." (Johs. 10:10)

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige appellerer til alle mennesker om at søge det højere liv, intellektuelt og åndeligt, og ansporer dem til større flid ved at stræbe efter det rige liv.

Den dominerende tanke i alle menneskers sind i dag er hvorledes man skal skabe sig en levevej. De prøver på at vælge den kurs i livet, som bedst vil give dem held til at føde, klæde og huse dem og hjælpe dem til at opdrage deres børn.

„Utvivlsomt må vi bøje os for de økonomiske kendsgerninger og erkende vanskeligheden ved at leve. Den, som ikke tænker på disse iøjnefaldende nødvendigheder og ikke på en klog måde sørger for fremtiden", siger Wagner, „kan rettelig anses for en drømmer eller en uduelig person, og løber den risiko før eller senere at måtte bede om almisser fra dem, hvis sparsommelighed han har snerret ad." Og dog er det at skabe os en levevej kun at holde den maskine i gang, som bruges til at bære os på den lange rejse gennem livet.

At skabe en *levevej er en nødvendighed — at skabe et liv en pligt, en evig velsignelse!*

Det sande formål med livet

Nogle skaber sig en levevej, for at de kan fortsætte med blot at eksistere — *for dem er livet slid og slæb.* Nogle skaber sig en levevej for at de kan have fornøjelser — *for dem er livet altid utilfredsstillende.*

Nogle gør *berømmelse* til formålet med livet. For dem venter belønningerne i form af tomhed og desillusionering. Andre gør *rigdom* til deres eneste mål, og resultatet er, *at egenkærlighed og et altid snævert syn på livets skønheder bliver en stor del af deres belønning.* Ikke sjældent ender deres forhåbninger i gerrighedens og skuffelsens aske.

Det sande formål med livet er ikke blot at eksistere, ikke fornøjelser, heller ikke berømmelse eller rigdom. *Det er menneskenes fuldkommengørelse gennem personlig stræben under Guds inspirations vejledning.*

Ligesom en dreng ligner sine forældre i fysisk udseende, således bør enhver sjæl vokse og blive mere lig sin Evige Fader i åndelige færdigheder.

Virkeligt liv er svaret på det bedste om os. At leve kun for lystens, fornøjelsens, stolthedens og pengenes skyld, og ikke for godhed og venlighed, renhed og kærlighed, historie, poesi, musik, blomster, stjerner, Gud og evige forhåbninger, *ville være det samme som at være død.*

Alt hvad der har organer som er i stand til at udføre deres funktioner kan siges at eje et liv. Så længe de fysiske organer i en genstand udfører deres funktioner, kan den genstand siges at eje liv, det vil sige, at *den eksisterer.* Men selv den mindste, kloge iagttagelse i livets natur vil vise, at menneskets liv er mere end blot eksistens; at der findes mindst to eller flere livsformer hos hver enkelt af os. Der er den *fysiske side af livet,* og der er den *åndelige side af livet.* I udviklingen af den fysiske side er mennesket simpelthen en naturens skabning. Han går fremad, hvis han lever i lydighed mod naturens love; underkastet sine omgivelser kæmper han bestandig mod kræfter for at kunne overleve. Selvopholdelse, den første naturlov, er den dominerende tanke hos den

guddommeligt . . . HENRY WADSWORTH LONGFELLOW

enkelte og hos racen i denne tilstand i livet. Resultatet er at selviskhed er det karakteristiske træk. Jesus opdagede, at roden til synd — selviskhed — får et menneske til at ofre andres lykke for sin egen.

Mennesket er et åndeligt væsen

I menneskets liv kan den fysiske side inddeles i to faser: (1) *kampen for et levebrød og bekvemmeligheder,* og (2) *tendensen til at ligge på maven for andre.*

Den første er naturlig og højst anbefalelsesværdig. „Den, som ikke vil sørge for sit eget, er værre end en hedning." Den anden er nedværdigende, og hvis den ikke undertrykkes, trækker den menneskene ned under dyrenes niveau. Hvis et menneske nærer den tanke, at han vil eksistere ved at skade sin næste, begynder han i det øjeblik at begrænse sit liv; bitterhed erstatter lykke; gerrighed fortrænger gavmildhed; had kærlighed, og dyriskhed menneskelighed. Hvad skal denne gamle verden opleve, før den offentlige mening vil fordømme denne egenkærlige, grådige natur, som kun appellerer til menneskets lavere liv?

Men mennesket er ikke blot et dyr. *Han er et åndeligt væsen, en sjæl;* og på et eller andet tidspunkt er ethvert menneske i besiddelse af et uimodståeligt ønske om at kende sit forhold til det uendelige. Der er noget inden i ham, som får ham til at rejse sig over sig selv, til at kontrollere sine omgivelser, til at beherske legemet og alle de fysiske ting, og til at leve i en højere og smukkere verden.

Der er i mennesket ikke blot et instinkt, men en guddommelighed, som stræber mod at skubbe ham opad og fremad. Denne sans, eller følelse, er altomfattende; og på et eller andet tidspunkt i sit liv bliver ethvert menneske sig bevidst at han ejer det. Denne ånd findes hos enhver sjæl, som er rede til at fuldkommengøre den, og alle mennesker burde i dybeste sandhed være optaget af det samme store værk — søgen efter og udvikling af åndelig fred og frihed.

Rudolph Bucken, den tyske filosof, siger:

Jeg kan ikke tænke mig udviklingen af en magtfuld personlighed, et dybt rodfæstet og dybt liggende sind, en karakter som hæver sig over denne verden, uden at han har erfaret en guddommelighed i livet over os, uden for denne verden med dens mærkbare virkelighed, og lige så sikkert som at vi i os selv kan skabe et liv i kontrast til den rene natur, voksende gradvis og i forhold til højderne af det sande, det gode og det smukke, kan vi have den samme forsikring om den religion, som kaldes universel.

Den menneskelige sjæls længsler

Ethvert normalt menneske længes efter at vide noget om Gud. Hvordan ser Han ud? Er Han interesseret i den menneskelige familie, eller ser Han fuldstændig bort fra den? Hvad er det bedste liv man kan leve i denne verden for at få den største succes og få den største lykke? Hvad er den uundgåelige ting der hedder døden? Hvad ligger der på den anden side af den?

Hvis man ønsker svar på disse længsler i den menneskelige sjæl, må man komme til Kirken. *Kun den sande religion kan tilfredsstille den sjæl der længes.*

Mennesker har brug for religionen for på rette måde at være i overensstemmelse med skabelsens formål. Der er en målbevidst plan, som gennemtrænger hele naturen, og kronen på denne plan er mennesket. Al jordens forberedelse er kun en forsmag på skabelsens højeste herlighed. Fosdick, den amerikanske præst, siger: „Personlighedens evige fortsættelse er det højeste i skabelsen." Denne store tænker er ved ræsonneren kommet til det samme, som Joseph Smith modtog ved åbenbaring, hvad der er en af de mest ophøjede udtalelser i vor nye Skrift: „Thi se, dette er min gerning og herlighed — at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket." (Moses 1:39.)

Guds plan, Guds hensigt, er fuldkommengørelsen af menneskene. Han har virkelig omsorg for, Han elsker virkelig sine børn. Han er ikke blot en blind kraft, ikke en abstrakt kraft, men en *levende, personlig Gud.*

TÅLMODIGHED

en nødvendig egenskab

TALE
AF FRANKLIN D. RICHARDS,
assistent til De Tolvs Råd

Præsident McKay, mine kære brødre og søstre: Præsident McKay, vi elsker Dem! Vi er blevet velsignet og inspireret denne morgenstund gennem de storslåede budskaber, vi har modtaget fra Dem og fra præsident Smith. Og nu, mine brødre og søstre, beder jeg, at Herren vil velsigne mig med sin Ånd, når jeg taler til jer.

Da Kirkens grundvold var ved at blive lagt i denne forvaltning, blev der givet mange vidunderlige åbenbaringer til vejledning for dem, der virkede i det store værk.

Selv om visse åbenbaringer blev givet til bestemte personer, ved vi, at de var ment som opbyggelse og vejledning for alle, der ville rette sig efter dem, både dengang og på senere tidspunkter.

En af de betydningsfulde åbenbaringer blev givet i februar 1829 gennem profeten Joseph Smith til hans fader, og den findes som afsnit 4 i Lære og Pagter.

Åbenbaringen begynder med den deklaration at et vidunderligt værk er ved at komme frem blandt menneskenes børn.

De kvalifikationer, der er nødvendige for et lykkeligt udfald af at være i Hans tjeneste, fremsættes derefter og indbefatter: „... tro, dyd, kundskab, mådehold, tålmodighed ..." (L & P 4:6)

Som verden er i dag — fyldt med usikkerhed, tvang, spænding og trængsler — er tålmodighed en meget nødvendig egenskab.

Ordbogen definerer tålmodighed således: at være uforstyrret af hindringer, forsinkelser eller uheld, at være i stand til at udholde anstrengelser og pres, at være udholdende samt have evne til at vise overbærenhed under provokation.

Apostlen Paulus skrev til de hellige i Rom: „... Vi priser os lykkelige over vore trængsler, da vi ved, at trængslen virker udholdenhed og udholdenheden prøvet fasthed og den prøvede fasthed håb." (Rom. 5:3—4)

Og således er det med vore prøvelser og trængsler: hvis vi møder dem med tålmodighed, giver de os vidunderlige erfaringer og bereder os til de udfordringer, fremtiden byder os.

Det er ligeledes muligt at prise sig lykkelig over sundhed, velstand og glæde — det gælder ikke kun trængslerne. Alle livets erfaringer giver os mulighed for at udvikle tålmodighed.

I perioder, hvor vi er raske, har alt, hvad vi skal bruge, og hvor alting trives for os, er vi tilbøjelige til at overse betydningen af tålmodighed; vi bliver let utålmodige. Det er imidlertid godt at huske på, at det er farligt at være utålmodig. En af de største farer er, at man overanstrenger sig fysisk, mentalt, finansielt eller på mange andre områder.

I 1828 sagde Herren i en åbenbaring til profeten Joseph Smith: „Gå ikke hurtigere frem og arbejd ikke mere ... end dine kræfter tillader dig ..." (L & P 10:4)

Når vi udøver tålmodighed, vil vi ikke være tilbøjelige til at „gå hurtigere frem" eller „arbejde mere", end vi har kræfter til.

På dette punkt er der et ordsprog eller en talemåde, der har været til særlig inspiration og hjælp for mig: „Tag de store marker i øjesyn, men dyrk først de små." Vi ønsker tit at dyrke store områder, før vi er grundig forberedt og udrustet til at gøre det.

Koncentration om den foreliggende opgave, samtidig med at man forestiller sig og lægger planer for udstrakt vækst, kræver virkelig tålmodighed og tålmodighed er meget nødvendig for sund vækst og udvikling.

Nogle vil måske tolke tålmodighed som en negativ kraft, der kan resultere i resignation og mismod. Tålmodighed er imidlertid en stærk, stabiliserende indflydelse i vort liv, medens utålmodighed ofte fører frygt, anspændthed, mismod og fejlslagninger med sig.

I en åbenbaring, som Herren gav gennem profeten Joseph Smith til hans broder Hyrum i maj 1829, rådede Han Hyrum med hensyn til den ham tildelte opgave, idet Han sagde: „... Vær tålmodig, indtil du har gjort det færdigt." (L & P 11:19)

Her forklares tålmodighed som en positiv kraft og som en hjælp til fuldførelse af en opgave. Det er vigtigt, at vi forstår, at tålmodighed kan være en kolossal, positiv kraft, når den forenes med bøn, tro og gerninger. Lad os i lyset af dette gå videre i vor betragtning af den store værdi, der ligger i tålmodighed, og hvorledes den kan udvikles.

En af de måder, hvorpå man kan udvikle tålmodig-

hed og gøre den til en positiv kraft, er, at man er grundig i planlægningen af sine aktiviteter og sætter sig realistiske mål og formål. Sund planlægning kræver meditation, tålmodighed og bøn. Præsident McKay har ofte henvist til den store gavn, man kan have af at meditere.

Ofte udvikles tålmodigheden i forening med omvendelse: ændring af ens indstilling, kontrol af ens temperament eller andre rettelser ved ens liv. Men tålmodighed i forening med bøn, omvendelse, tro og gerninger vil overvinde hindringer af enhver art.

Tålmodighed betyder udholdenhed og udholdenhed betyder arbejde, mentalt og fysisk.

Præsident Grant plejede gerne at citere den amerikanske digter Ralph Waldo Emerson: „Det, som man er udholdende i at udføre, bliver nemt at udføre, ikke fordi opgavens natur har ændret sig, men fordi ens magt til at udføre den er blevet øget."

Det er ikke usædvanligt, at man udvikler den tanke, at græsset på den anden side af hegnet er grønnere. Men om enhver side af livet bør vi forstå, at „en rullende sten samler ikke mos".

Går vi ud fra, at mos i dette tilfælde betyder livets bedste ting, så vil dette at vise tålmodighed eller blive ved sin opgave eller herliggøre ens kald bringe menneskene disse bedste ting. Hvis vi altså vil udvikle tålmodighed, må vi „ikke forvente for meget alt for hurtigt". Gør mest muligt ud af det forhåndenværende.

Udøv tålmodighed, når du skal købe et hus, møbler eller andre vigtige ting. Gør dig fri for gæld og hold dig fra gæld; her vil tålmodighed belønne dig med fred i sindet, lykke og succes.

Et ungt menneske bør lægge planer og tålmodigt forberede sig til en mission flere år, før han kan tage afsted, forudsat at han ønsker at udføre en enestående mission.

At planlægge og opnå en uddannelse er særlig betydningsfuldt i vor tid, og at lægge planer og opnå et erhverv bliver et vigtigt punkt af planlægning og opnåelse af ens uddannelse. Tro og tålmodighed er af stor betydning for opnåelse af disse ønskede mål.

Hastige forlovelser har tendens til at skabe ulykkelige ægteskaber og resulterer ofte i skilsmisser. Vær tålmodig med udvælgelse af en ægtemand eller hustru. Vær tålmodig og giv dig tilstrækkelig tid til forberedelse til et tempelægteskab. Her er ét punkt, hvor din tålmodighed vil blive belønnet med evige velsignelser.

Vort behov for stadig tålmodighed er størst, når det gælder vore kære, vor familie. Det er her, vi kan vise den største utålmodighed, men det er også her, tålmodigheden vil give de største renter.

Intet er skønnere end at se en kærlig fader vise sit barn den rette vej. En fader stod sammen med sin lille søn i en swimmingpool. Drengen ville så gerne lære at svømme. Faderen viste ham tålmodigt, hvorledes han skulle bære sig ad. Dag efter dag fulgtes de til „poolen", hvor faderen altid viste tålmodighed og påskønnelse af drengens bestræbelser.

Den samme metode anvendes af forældre, der i sandhed kan opvise gode resultater af at have oplært deres børn i livets lektier: de samfundsmæssige, moralske, intellektuelle og åndelige såvel som de fysiske. Om og om igen har de fortalt og illustreret, indtil lektien er lært – altid med tålmodighed, kærlighed og påskønnelse af ethvert bevis på fremgang, hvor lille denne så end er.

Tålmodighed og udholdenhed i Kirkens arbejde giver også meget store renter som på alle andre områder af livets aktiviteter.

Så tidligt som i 1831 rådede Herren Kirkens ældster gennem en åbenbaring til profeten Joseph Smith, til „ikke at blive trætte af at gøre godt, thi I lægger grundvolden til et stort værk, og af de små ting kommer det, som er stort". (L & P 64:33)

Hvor vigtigt er dog ikke dette råd til os i vor tid: „Bliv ikke trætte af at gøre godt." Vær tålmodig med din undervisning i hjemmet og med andre undervisningsopgaver, ved familiens hjemmeaftener og i alle forhold til hverandre.

Jeg mindes, at missionærerne i vor stavsmission besøgte en familie, som ikke tilhørte Kirken, mindst én gang hvert kvartal i en periode på 2½ år uden så meget som én eneste gang at blive inviteret indenfor. Men så endelig blev de bedt om at komme ind. Denne familie blev undervist i Evangeliet, studerede, bad, kom til Kirkens møder, fik et vidnesbyrd og blev døbt.

I dette tilfælde bestod belønningen for trofast udholdenhed i, at en hel familie blev ført ind i Guds rige.

Når man tager et overblik over de forskellige områder for livets aktiviteter og vurderer de mange, menneskelige utilstrækkeligheder, bliver tålmodighedens store værdi mere øjensynlig.

Vi bliver sommetider misforstået, endda af dem, som står os nærmest. Under sådanne omstændigheder vil tålmodighed udvikle evnen i os til at tage mod kritik og censur, enten vi føler sådan kritik berettiget eller ikke. Denne evne til at udøve overbærenhed, når man provokeres, betyder, at vi følger Frelserens lærdomme: at gøre godt mod dem, som behandler os dårligt, og at vende den anden kind til.

Tålmodighed er i sandhed en mægtig dyd, og den kan blive udviklet, når vi erkender dens betydning og beslutter, at vi vil vise tålmodighed med vort eget liv såvel som med andres. (Forts. på side 44)

Nauvoo Templets

AF JAY M. TODD, Redaktør, Improvement Era

En delvis genopbygning af Nauvoo Templet vil blive foretaget på den oprindelige tempelplads af Nauvoo Restoration, Incorporated, et filantropisk selskab, som støttes af Kirken og har til formål at genopbygge en del af den gamle by Nauvoo. Det oprindelige tempel, som blev bygget for omkring 122 år siden, var beliggende i Nauvoo, Illinois, hvor Kirken havde hovedkvarter fra 1839–1846, på bredden af Mississippi-floden. Dr. J. LeRoy Kimball er præsident og formand for Nauvoo Restoration, Inc., efter kaldelse fra Det Første Præsidentskab.

Templet blev berømt i 1840'erne som „utvivlsomt en af de smukkeste bygninger i dette land". Det var det andet tempel som Kirken byggede, det første var Kirtland Templet, som blev bygget under Ohio-perioden (1831–1837) i Kirkens historie. Templet i Illinois var det første tempel som blev brugt til hellige ordinanser, herunder dåb for de døde, endowments, beseglinger og vielser. Dets indretning, dets formål og det arbejde som blev udført i det, bar tydeligt præg af åbenbaring, som Profeten Joseph Smith fik før sin martyrdød i 1844. Templet selv blev ødelagt

Den første tegning af Nauvoo Templet ▶

genopbygning

ved brand i 1848, to et halvt år efter at de Hellige var begyndt deres vandring over sletterne.

Formålet med genopbygningen er at skabe et centrum, hvor Kirkens historie kan fortælles til de millioner af turister og omkringboende folk, som rejser gennem Midtvesten. Over 100,000 Sidste Dages Hellige bor i egnen omkring Mississippi-dalen. Det anslås at før 1975 vil næsten en halv million besøgende komme til Nauvoo-centret hvert år.

Arbejdet med den delvise genopbyggelse af Nauvoo Templet ventes at begynde i 1970. Det forudses at byggeperioden vil være to år. Forud for genopbyggelsen vil der være et udstrakt program med arkæologisk og historisk efterforskning, som vil være færdigt i sidste del af 1969. Det arkæologiske arbejde har allerede afdækket utallige genstande, herunder dele af den mur der omgav den oprindelige tempelplads, dele af kælderetagen af mursten, brudstykker af de stenokser som understøttede døbefonten, værktøj og mange andre beslægtede ting.

Disse genstande (glas, nagler, gesimser, stenarbejde, bolte, jernhængsler, mejsler og værktøj, blandt mange andre ting) vidner om de første Sidste Dages Hellige arbejderes bemærkelsesværdige dygtighed, mange af dem var omvendte fra Europa, som var begyndt at strømme til Nauvoo i begyndelsen af 1840'erne. Genstandene vil blive udstillet i et museum og informations-center, som skal bygges på tempelpladsen. Informations-centret vil indeholde talrige udstillinger, kunstværker og lokaler til fremvisning af film som fortæller templets historie.

I nærheden af informations-centret og inden for tempelpladsens mure vil blive opstillet statuer af de to martyrer, Profeten Joseph Smith og hans broder Hyrum, og af Brigham Young, præsident for De Tolvs Råd og Profeten Joseph Smiths efterfølger som Kirkens overhoved. Andre billedstøtter vil vise scener fra Nauvoo-perioden. Tempelpladsen selv vil blive smukt anlagt.

Den vigtigste udstillingsgenstand vil imidlertid blive den genopbyggede del af Nauvoo-Templet. Templets nederste del og gulvet vil blive bygget over det nøjagtige sted, hvor det oprindelige tempel engang stod, og vil

følge de nøjagtige mål på den oprindelige bygning. Ja, i virkeligheden vil noget af det oprindelige stenarbejde, herunder noget af den oprindelige grundvold, blive brugt ved genopbygningen. Kælderetagen vil også indeholde nogle af de oprindelige kældermursten. Dele af benene på de oprindelige okser, som omgav døbefonten, vil blive brugt ved genopbygningen af døbefonten. I nærheden vil tempelbrønden være.

Templets forreste facade skal genopbygges til den oprindelige højde af den øverste frontispice, så turisterne kan gå op ad trappen og få et glimt af den udsigt, som henrykkede de første Nauvoo-besøgende.

Templet var imidlertid mere end en bygning, der var bygget for udsigtens skyld. For de Sidste Dages Hellige på den tid repræsenterede det både et mindesmærke over det menneske, som havde forbindelse med himlen, og en bygning hvis indretning var blevet vist Profeten i et syn. Som svar på hovedarkitektens indvending mod de ovale vinduer i planen, havde Profeten svaret: „Jeg ønsker at De skal udføre mine tegninger. Jeg har set i et syn det pragtfulde skue af den oplyste bygning, og jeg vil have den bygget i overensstemmelse med det mønster der er vist mig."

Skønt Joseph Smith led martyrdøden før Nauvoo Templet blev fuldført og indviet i 1846, ledede han hele dets opførelse og formål. Så tidligt som den 31. august 1840 havde Det Første Præsidentskab sendt en meddelelse til de „Hellige der er spredt omkring", hvori de bemærkede, at „tiden er nu kommet, hvor det er nødvendigt at bygge et bønnens hus, et ordens hus, et hus til dyrkelse af vor Gud, hvor ordinanserne kan blive udført for at være indforstået med Hans vilje, i denne egn af landet – og for at udføre dette må der udføres et betydeligt arbejde og der vil kræves midler – og da arbejdet må fremmes i retfærdighed, påhviler det de Hellige at veje vigtigheden af disse ting."

Og sandelig, fra den tid og fremad var der intet der optog sindene så meget og fik dem der boede i og omkring Nauvoo til at arbejde så meget som bygningen af templet. For mange besøgende – og for de Hellige – så det ud som om Profeten kun havde én altovervejende drift: Nauvoo Templet.

Den 19. januar 1841 lovede Herren Profeten, gennem åbenbaring, at „Jeg vil vise min tjener Joseph alt, hvad der hører til dette hus, dets præstedømme og det sted, hvor det skal bygges.

Og I skal bygge det på det sted, hvor I har tænkt at bygge det; thi det er stedet, som jeg har udset for jer til at bygge det på." (L. & P. 124:42–43)

Stedet var toppen af en fremtrædende lille høj i Nauvoo med udsigt over den majestætiske krumning af Mississippi-floden mindre end 3 kilometer borte. To en halv måned senere, ved generalkonferencen i april 1841, blev templets hjørnesten lagt. Derefter begyndte arbejdet. Store grupper af Hellige blev sendt ind i Wisconsin's skove efter tømmer, og stenhuggere tog deres værktøj med til stenbruddene i Nauvoo.

Inden 8. november 1841 var en midlertidig døbefont af træ blevet indviet i templets underetage. Den var bygget af fyrretræ, var oval og hvilede på ryggen af 12 okser, som var blevet udskåret af fyrreplanker og limet sammen. Omkring 10 meter fra døbefonten var den brønd, som forsynede fonten med vand. Den 21. november 1841 blev de første dåbshandlinger for døde udført i templet. Denne ordinanse var blevet indstiftet så tidligt som i september 1840, da flere personer blev døbt i Mississippi-floden for deres afdøde forfædre.

Den anden tegning af templet viser hvilke forandringer, der er foretaget

Tempel-endowment blev også første gang udført uden for templet, først og fremmest som et resultat af, at Profeten havde en følelse af sin forestående fremtid: „Der er noget som skal ske, jeg ved ikke hvad det er, men Herren befaler mig at skynde mig og give jer jeres endowment, før templet er færdigt." Dette blev nedskrevet af ældste Orson Hyde af De Tolvs Råd. Endowment fandt sted i Profetens kontor på øverste etage i hans nye forretning i nærheden af Mississippi-floden, den 4. maj 1842. Det såkaldte „bønnemøde" blev fortsat afholdt i forsam-

Den tredie tegning af templet viser forandringen til rektangulær frontispice

lingslokalet over Profetens forretning i årene 1842–44. Den først kendte besegling af ægteskaber blev udført den 5. april 1841, et år tidligere.

Men det rette sted for disse ordinanser var i bønnens hus, og næsten alle Profetens tanker drejede sig om realiseringen af dette mål. Den 21. maj 1843 blev der afholdt søndagsmøder på planker inde i templet, og det efterår blev oktober-generalkonferencen afholdt inden for de rækker af stenarbejde der var ved at rejse sig. I foråret 1844 blev der oprettet et „penny-fond" af Kirkens kvinder med det formål at købe glas og nagler. De engelske Hellige sparede ekstra mønter og sendte i tide en gave som skulle bruges til støbningen af en stor klokke til tårnet.

Alle Hellige blev atter og atter opmuntret til at forøge deres bidrag, og de som boede i nærheden af Nauvoo, skulle skænke hver tiende dag til arbejdet på templet. „Ward-kaptajner" holdt regnskab over hver enkelts bidrag. Nogle mænd blev kaldet på „tempelmission" for at arbejde fuld tid. Deres logi sørgede lokale medlemmer for, og deres tøj blev vasket og repareret af søstrene, som deltog i projektet. Profeten tilbragte mange dage med at overvåge arbejdet, sluttede sig til stenhuggerne i stenbruddene og gav dem en hjælpende hånd. Han havde imidlertid ofte hænderne fulde af sager der drejede sig om templets indretning og finanser. Han måtte ofte opklare mundhuggerier, misforståelser og fejlagtige begreber, omdirigere arbejdet og holde begejstringen oppe. Hans indflydelse var særlig bemærkelsesværdig på flere af de arkitekttegninger, der endnu findes vedrørende templet.

En af tegningerne fandtes på Gustavus Hill's „Kort over byen Nauvoo" i midten af 1842. Det viser et firkantet tårn, en trekantet frontispice og månesten tværs over fundamentet, blandt andre ting. Tegningen er af William Weeks, arkitekt for Profeten. En senere tegning viser ændringer, tilsyneladende foretaget af Profeten på en anden af Weeks' tegninger. Denne tegning viser ændringen fra et firkantet til et ottekantet tårn, halvt af sten og halvt af træ. Den trekantede frontispice er der stadig, og der er endnu ingen stjernesten.

En tredie af Weeks' tegninger viser en rektangulær frontispice, med halvcirkelformede vinduer, et tårn helt af træ, og stjernesten med fem spidser. Det færdige tempel viste adskillige ændringer selv på de få ting vi her har omtalt: de øverste vinduer i frontispicen var firkantede, ikke halvcirkelformede; tårnvinduets skodder var ændret i tegningen, og der var talrige andre mindre ændringer. Disse tegninger af Weeks viser den fremadskridende udvikling af templets arkitektur indtil dens endelige form, og viser ændringer der sandsynligvis er foretaget af Profeten selv. Blandt Weeks' papirer er også en tegning af den fremadbøjede engel, som senere kronede tårnet. I den ene hånd var en bog, sandsynligvis repræsenterende Mormons Bog, og i den anden en trompet til at forkynde nyhederne om gengivelsen.

I året 1844 var templets mure næsten færdige. Det samme år døde også templets hovedarkitekt og initiativtager – Profeten Joseph Smith. Resultatet var, at alt i og omkring Nauvoo syntes at måtte udsættes efter martyrdøden den 27. juni. Men den 8. juli 1844 blev det besluttet at standse opførelsen af alle andre offentlige bygninger og koncentrere sig om templet. Arbejdet gik rask fremad under ledelse af Brigham Young, som havde sagt: „Jeg ville hellere betale hver eneste cent for at opbygge dette sted og modtage en endowment, selv om jeg i næste øjeblik blev drevet ud uden noget at tage med mig."

Med denne ånd – og den stadig voksende mistanke om at de Hellige snart skulle forlade Nauvoo – fordobledes arbejdet. De Hellige havde til hensigt at fuldføre templet for at de kunne modtage deres endowments, og derefter forlade bygningen som et vidne om deres trofasthed og som et mindesmærke for Profeten Joseph Smith. Derfor blev templet fuldført de næste år. Døbefonten af træ blev erstattet med en af sten. Slutstenen blev lagt den 24. maj 1845, og murerne hvilede fra deres arbejde. Det indre, som ikke var udført med den fuldendte elegance, som findes i vore dages templer, blev kalket og fik gulvtæpper

og gardiner, og der blev hængt billeder op. Alle rummene var måske ikke fuldstændig færdige, men templet var helt fuldført ved indvielsen den 30. april og 1. maj 1846. Før den tid var allerede nogle af kvistværelserne blevet indviet, og fra 10. december 1845 til 7. februar 1846 modtog 5.595 personer deres endowment og nogle deres beseglinger og vielser.

En rørende hændelse viser det ønske som de Hellige nærede i deres hjerte efter tempelvelsignelserne. Den 3. februar mødtes Præsident Young med lederne for at planlægge udvandringen fra Nauvoo såvel som fra de for-

Kunstnerens gengivelse af hvordan det færdige tempel så ud.

følgere, som havde brændt godt og vel hundrede huse, som de Hellige uden for Nauvoo boede i, og som vedblev at pine og true de Hellige med ødelæggelse. Præsidenten talte til de mange Hellige som havde samlet sig, og sagde at Kirken var blevet rigeligt velsignet fordi de havde bygget templet, at andre pligter ventede dem, og at han ville foregå dem med et godt eksempel og være den første til at rejse og begynde at læsse sine vogne. Efter at han havde gået et lille stykke, så han sig tilbage og så at ingen fulgte ham. Han forstod straks de Helliges længsel efter åndelige velsignelser, og han vendte tilbage til den ventende skare og organiserede arbejdet, så der kunne gives endowments til 295 personer den dag. Forud for dette og hele vinteren igennem havde Præsident Young og talrige andre funktionærer næsten boet i templet, været der dage i træk, spist den mad der blev sendt til dem og sovet i hængekøjer, og utrætteligt givet de Hellige deres endowments.

Efter de Helliges afrejse i 1846 flyttede banditter ind i Nauvoo, plyndrede og tyranniserede mod den svage modstand fra den lille flok, som var blevet tilbage. Templet, hvis vestside bar inskriptionen „Herrens hus . . . Hellighed til Herren", blev snart kvarter for den militshob, som havde overtaget byen.

Med tiden fik de Hellige imidlertid igen opsynet med bygningen. Den 9. oktober 1848 satte tre mænd, efter hvad der berettes, ild på templet. Beretningerne om brandstifternes arbejde var forsidestof i aviserne over hele landet. De forkullede sten og tilbageblevne mure blev blæst om af en tornado i 1850, og tempelpladsen tilsyneladende renset for de skader, som „pøbelvældet" havde forårsaget.

Men Profeten Elia's ånd, som havde været dybt rodfæstet blandt de Hellige, kunne ikke svækkes. Inden der var gået fire dage efter deres ankomst til Salt Lake City i 1847, pegede Brigham Young på et sted og sagde: „Her vil vi bygge et tempel til vor Gud." I løbet af 30 år var der også tre andre templer på vej. Profeten Joseph Smith's første ordinansearbejde var blomstret i en sådan grad, at det aldrig ville dø. Ja, tempelarbejdets ånd er blevet beskrevet af profeter i mange tidsaldre som den altdominerende interesse hos Herrens folk i de sidste dage og under tusindårsriget.

Denne bemærkelsesværdige tempelhistorie og de sandheder der er forbundet med den er nogle af grundene til ønsket om at vende tilbage og genopbygge en del af Nauvoo Templet ved Mississippis bredder. I sandhed, et sådant budskab er et passende mindesmærke værdigt.

(Forts. fra side 39)

Jeg vil gerne opmuntre jer til at udvikle tålmodighed i jeres hverdag og glæde jer ved den tilfredshed, der følger med et opnået resultat, fri for mange af de almindelige tryk og stress der følger med den moderne livsførelse.

Jeg er taknemmelig for den kundskab, jeg har om Evangeliet, og fordi Evangeliet også omfatter det betydelige princip, der hedder tålmodighed. Jeg er meget taknemmelig for den tålmodighed, min himmelske Fader har vist over for mig i mit liv.

Jeg er taknemmelig for mit vidnesbyrd: at jeg ved, at Gud lever, og at Jesus Kristus er vor Frelser og Forløser. Jeg takker Gud for profeten Joseph Smith og for vor nuværende Præsident og Profet, David O. McKay; de har begge i deres liv været eksempler på den meget vigtige egenskab, som tålmodighed er.

Og lad mig slutte med apostlen Paulus' ord til de hebraiske hellige: „. . . lad os med udholdenhed ile fremad i det kapløb, vi har foran os." (Hebr. 12:1)

I Jesu Kristi navn. Amen.

Den præsiderende biskop taler til ungdommen om

Ærlighed

ved biskop John H. Vandenberg

Har I nogensinde undersøgt en æblekerne og tænkt over, at inden i denne lille genstand findes de bestanddele, der muliggør rødder, stammer, bark, grene, blade, blomster, frugter og andre kerner med de samme muligheder, som sådan en lille kerne indeholder? Det er forbavsende at se de mange muligheder, som sådan en lille kerne indeholder.

Videnskaben har fundet ud af, at der inden i en af de mest diminutive partikler findes en af universets store kendte kræfter – atomkraften.

Små ting, som kernerne og atomet, er ofte betydningsfulde kilder til afgørende faktorer i livet. Herren har sagt: „... af de små ting kommer det, som er stort." (L & P 64:33) Det er bestemt fuldstændig sandt, når det drejer sig om ærlige handlinger.

Ærlighed er selve karakterens grundlæggelse. Ingen person kan være i besiddelse af retskaffenhed, hvis han ikke er ærlig.

Nogle tror, at ærlighed er en fremgangsmåde, som kan benyttes, når situationen er belejlig, og lige så let kan undgås i det øjeblik, situationen bliver vanskelig. Man kan imidlertid ikke være delvis ærlig. At være ærlig, at holde sig til sandheden, er ikke noget, der kan bestemmes af den øjeblikkelige situation.

Herren har befalet, at vi skal være ærlige i alle situationer. Andres uærlighed er ingen undskyldning for os. Derom har Han sagt: „Sandelig, sandelig siger jeg dig: Ve den, der lyver for at bedrage, fordi han formoder, at en anden lyver for at bedrage; thi sådanne skal ikke undfly Guds dom." (L & P 10:28)

Man kan ikke gå på akkord med ærlighed. Den store pionerpædagog, Karl G. Maeser, gav en udmærket definition på ærlighed. Han sagde: „Jeg er blevet spurgt om, hvad jeg forstår ved ‚æresord'. Det skal jeg sige Dem. Anbring mig bag fængselsmure – stenmure nok så høje, nok så tykke, der går nok så langt ned i jorden – der er en mulighed for, at jeg vil være i stand til at flygte på en eller anden måde; men anbring mig på gulvet og træk en kridtstreg rundt omkring mig, og lad mig give mit æresord på, at jeg aldrig vil overskride den. Kan jeg komme ud af den cirkel? Nej, aldrig! Jeg ville hellere dø."

Vigtigheden af ærlighed kan ikke angives for højt. Overalt i skrifterne har Herren formanet os til at være ærlige. Fra Sinai gav Han det gamle Israel denne formaning: „Du må ikke sige falsk vidnesbyrd ..." (2 Mos. 20:16) I tidernes midte finder vi den samme formaning (Filip 4:8); til Nephiterne var befalingen den samme (Mosiah 4:28); og igen i denne uddeling har Herren givet os mønstret for ærlighed (L & P 42:21, 51:9).

Ærlighed har altid været det tydelige tegn, der adskilte en stor mand eller kvinde fra resten af befolkningen. Sagt med Cromwells ord: „Nogle få, men ærlige mænd er bedre end mange uærlige. Hvis man vælger gode, ærlige mænd som ledere ..., vil ærlige mænd følge dem."

Ester, en jødisk pige, blev af kongen af Persien valgt til hustru blandt alle ugifte kvinder i kongeriget på grund af sin skønhed og charme. Storfyrsten Haman udstedte imidlertid den befaling, at alle jøder skulle udryddes. Da Ester hørte dette, blev hun angst og vidste, at hun måtte tage en alvorlig beslutning. Hun kunne redde sig selv, ved at bevare sin hemmelighed og således se sit elskede folk blive udryddet, eller hun kunne forsøge at frelse sit folk og sætte sit eget liv i fare ved at afsløre sin egen nationalitet for kongen. Hun vælger den ærlige og modige vej. Og når vi nu ærer Ester, er det ikke på grund af hendes store skønhed, men derimod på grund af hendes modige ærlighed.

Ærlighed er bestemt kendetegnet for et stort menneske. Og lige så sikkert må denne ærlighed læres og praktiseres i livets små, daglige begivenheder. Ærlighed i et klasseværelse, når andre måske snyder; ærlighed ved en sportskamp, selv om en løgn måske kan hjælpe til sejr; ærlighed over for Herren ved at holde Hans befalinger, som I lover hver søndag, når I deltager i nadveren – alle disse afgørelser er kernerne, som frembringer ærlige, retskafne og lykkelige mænd og kvinder.

Det er så rigtigt, at „af de små ting kommer det, som er stort". (L & P 64:33).

ENKELTHED

AF LOWELL L. BENNION

Forleden aften gik min hustru og jeg ud og så på vinduer. Forretningerne havde lukket, så vi kunne ikke foretage os andet end at kigge. I en bestemt gade var der to møbelforretninger. Udstillingsvinduet ved den ene var fuld af forskellige møbler: et sovekammermøblement, et spisebord, dagligstuemøbler, lamper, etc., etc., hulter til bulter på lagermanér. Udstillingsvinduet ved den anden forretning præsenterede en eneste, grøn læderstol med fodskammel, en lampe og et lille bord ved den ene side. Da vi kom hjem talte vi om den smukke stol, der blev stående i vor hukommelse – og stadig står der. De annoncører, man lægger mærke til, har et ganske enkelt design og et samlingspunkt i deres annoncer, ligesom mange handlende har det i deres udstillingsvinduer, og vi lægger mærke til dem og husker dem på grund af det enkle ved dem.

Lektier bør også have ét eneste fokus, en samlende idé. Dette er blevet understreget atter og atter, men det er nødvendigt, at vi fremhæver det, fordi mange lærere sigter med haglbøsse mod målet i stedet for at bruge en riffel; og eleverne går hjem fra klassen uden noget stærkere indtryk.

Enkelthed i undervisningen

Lektier kan ligesom udstillingsvinduer fremstilles ganske enkelt, hvilket også giver størst sandsynlighed for, at de vil blive bedre forstået og blive husket. Lad mig illustrere det:

(1) En lektie kan opbygges over et eneste ord. Forestil jer, at I skal holde en lektie over „elsk din næste"! En enkelt, samlende måde at sætte lektien igang på, kan f. eks. være at skrive ordet „kærlighed" på tavlen, og derefter bede hvert medlem i klassen (eller hvis der er flere end 20 elever, dem på den bageste eller på den anden række) om enten at stille et spørgsmål eller komme med en udtalelse om kærlighed. Der vil komme interessante ting frem. For eksempel: Hvad er kærlighed? Hvori består forskellen mellem Guds kærlighed og næstens kærlighed? Mellem din piges og næstens kærlighed? Læreren kan mærke, hvor den virkelige interesse ligger og som følge deraf forfølge de oftest forekommende spørgsmål til opnåelse af sit formål: at inspirere klassen til virkeligt at elske deres næste. Ordet „kærlighed" forbliver det faste samlingspunkt.

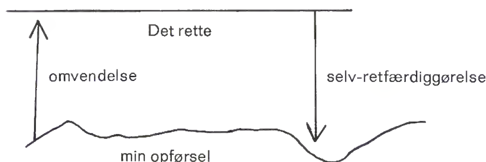
(2) En hel lektie kan bygges op over en eneste historie: en lignelse, som f. eks. Den barmhjertige Samaritaner, Den fortabte Søn, Sædemanden og Talenterne. Læreren bør gøre det nemt for eleverne at stille spørgsmål ud fra historien og lade dem opdage den eller de lærdomme, der findes deri. Man kan også stille spørgsmål, som tilpasser lektien efter elevernes eget liv. For eksempel kan man i forbindelse med Den barmhjertige Samaritaner spørge: „Hvem er der blandt jeres bekendte, som er blevet såret eller gjort fortræd? Under hvilke omstændigheder – (f. eks. når en undersøger for første gang kommer til Kirken)?"

Hvilken rolle spiller vi, levitens eller den gode samaritaners? Hvorledes kan vi hjælpe uden selvros og uden at støde eller fornærme den anden? Man kan endog give nogle elever den opgave at skrive en moderne version af lignelsen om Den barmhjertige Samaritaner, og iscenesætte og opføre den for klassen. På den måde vil historien og dens betydning aldrig blive glemt.

(3) Et eneste skriftsted kan være grundlaget for en hel lektie, som eleverne vil kunne gribe med det samme på grund af dens enkelthed og samling om et enkelt punkt. For eksempel:

„En mand holder al sin færd for ren . . ." (Ordspr. 16:2).

Dette vers egner sig til grundlag for en sund vurdering til omvendelse, idet det lægger op til diskussion om de to yderpunkter at behandle sine fejl på: enten at omvende sig fra dem eller at retfærdiggøre sig selv. Et diagram vil vise det, således:

Hvilke kneb anvender man, når man vil retfærdiggøre sig, og hvorved det er muligt at bedrage sig selv? Jo, man siger f. eks.: „det gør alle andre da også", „Peter Hansen gør da noget, der er meget værre", „Årh – bare denne ene gang", „jeg bryder mig ikke om at være et dydsmønster", eller „hvis jeg selv synder, vil jeg vise mere barmhjertighed over for syndere".

Enkelthed er noget smukt, enten det så gælder et kunstværk eller kunsten at undervise.

Nadververs for februar

Andante

Robert Cundick

Senior-Søndagsskolen

„Søg først Guds rige og hans retfærdighed.“ (Matt. 6:33.)

Junior-Søndagsskolen

„Du skal elske din næste som dig selv.“ (Matt. 22:39.)

Fællesrecitation d. 2 marts 1969

De to skriftsteder bør læres udenad i løbet af februar måned af eleverne i kursus 14 og 16. Hver klasse reciterer et skriftsted ved søndagsskolens forprogram fastesøndag.

KURSUS 14:

(I dette skriftsted minder Peter os om, at Kristus, som var fuldkommen, led og døde for at vi, som ikke er fuldkomne, kunne være i stand til at vende tilbage til Guds nærhed som genopstandne væsener.)

„Thi også Kristus døde én gang for synder, en retfærdig for uretfærdige, for at han kunne føre jer til Gud. Han led døden i kødet, men blev vakt til live i ånden.“ (1. Peter 3:18)

KURSUS 16:

(Paulus minder os om, at Kristus levede og døde som et dødeligt menneske for at åbne en vej ud af døden, som Adam bragte til jorden.)

„Thi fordi døden er kommet ved et menneske, er også de dødes opstandelse kommet ved et menneske.
Thi ligesom alle dør i Adam, således skal også alle levendegøres i Kristus.“ (1. Kor. 15:21, 22)

(En sand historie)

Levende tilstede

AF DORA D. FLACK

„Besøgstid forbi." Ordene lød klart over sygehusets højttaleranlæg. Greta lænede sig hen over hospitalssengen og begravede ansigtet i sin seksårige datter Annas gyldne hår med det håb, at hun kunne blinke tårerne væk og smile, inden hun skulle gå after aftenbesøget. – „Jeg kommer igen i morgen og ser, hvordan du har det, min skat." Greta kyssede Annas feberhede kind. „Man har ikke givet mig lov til at blive hos dig i nat." Anna smilede trods sin dårlige tilstand. „Jeg skal nok blive rask, mor." Greta så, hvordan de andre forældre forlod børneafdelingen – mødre og fædre, der trak det ud for at få et sidste klem af en lille hånd. Hun følte sig fortvivlet og ensom, da hun sendte Anna et fingerkys fra døren på vej ud i hallen. Anna ville blive rask eller ville hun?

På hospitalets parkeringsplads låste Greta bildøren op og lod sig glide ind bag rattet, som hun knugede fast. Kraftige hulk, som hun umuligt kunne holde tilbage, gennemrystede hendes krop, og hovedet faldt ned mod hænderne. Forvisset om at Anna ville blive rask, fik hun udløsning for sin indre spænding ved at græde lidt af selvmedlidenhed. Hun måtte hellere få det hele lidt på afstand, tænkte hun, så hun kunne vise sig fattet for de andre seks børn, der ventede hjemme.

Da hun endelig startede vognen, hviskede hun højt: „Åh, Hans, hvor jeg behøver dig. Hvordan skal jeg kunne fortsætte alene og både være far og mor? Vi behøver dig alle." Hendes tanker fløj tilbage til tre måneder før, da hun tålmodigt sad ved Hans's seng. Skønt hans legeme svækkedes, var hans forstand klar og skarp.

„Greta, havde han sagt, jeg ved, du synes, at jeg var ekstravagant, da jeg bad dig om at købe en båndoptager, skønt jeg vidste, at du skulle bruge alt, hvad du kunne skrabe sammen."

„Du fortalte mig ikke, hvorfor du gerne ville have den, Hans."

„Medens jeg har ligget i sengen, har jeg haft en masse tid til at tænke. Vi ved, at jeg aldrig kan blive rask. Der bliver ikke noget mirakel i mit tilfælde. Det er svært at skulle forlade dig vel vidende, at du skal hjælpe syv børn frem helt alene. Jeg har tænkt over, hvorledes jeg stadig kunne hjælpe, selv om jeg er gået bort. Vi har altid kunnet glæde os over et fællesskab og en kærlighed i vores familie, som har knyttet os stærkt til hinanden. Evangeliet giver os forvisning om, at vi vil være sammen igen, hvis vi alle er trofaste. Nu må du lære børnene at være værdige."

„Men det er en opgave for begge forældre, ikke blot for den ene", indvendte Greta, „du har altid været den, der har stået for disciplinen i opdragelsen. Hvordan kan jeg gøre det alene?"

„Det er grunden til båndoptageren. Jeg vil have dig til at sætte den her. Når mine kræfter tillader det, vil jeg indtale meddelelser til børnene. Når du så får brug for min hjælp og nærværelse, kan du spille båndene. Husk altid, at jeg er med dig på denne måde, selv om du ikke kan se mig. Glem aldrig det, Greta."

Hjemme kørte hun vognen ind i indkørslen. Lysene brændte over hele huset, som om børnene måtte have noget til at berolige sig, medens hun var væk.

Greta åbnede køkkendøren og gik indenfor. Børnene måtte have leget en stille leg, for der var ingen støj eller uorden, som hun havde ventet. Så snappede hun efter vejret, det var ikke til at tro, hun hørte Hans's stemme. Børnene spillede det bånd, hun ikke havde haft mod til at høre, siden han var gået bort. Hun lyttede nærmere efter. Hans faste, beroligende stemme, dulmede hendes bankende hjerte. „Og selv om vi er skilt fra hinanden, skal I vide, at jeg elsker hver eneste af jer meget højt." Opløftet og støttet ved lyden af hans stemme, vidste Greta, at hun kunne stå ansigt til ansigt med børnene. Hun gik ind i opholdsstuen og undredes over den milde ånd, der herskede og det afklarede udtryk på hvert lille ansigt.

Den fjortenårige Peter så op, overrasket over at se sin mor stå i døren, og slog båndoptageren fra. „Mor, du må ikke blive vred. Vi var så bekymrede for Anna – og du var her ikke. Jeg var meget forsigtig med ikke at ødelægge noget. Men vi behøvede far."

„Ja, min dreng, vi behøver alle sammen far – selv den smule af ham." Hun berørte kærligt båndet. „Anna bliver rask igen. Det er over sengetid, børn. Husk nu at bede jeres aftenbøn."

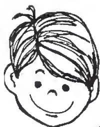
Næste morgen på sygehuset gik Greta gennem hallen hen mod børneafdelingen og skubbede den tunge dør op.

„Godmorgen, min skat", sagde hun muntert, „har du sovet godt?"

„Ih ja, mor." Anna gav hende et ordentligt knus. „Og jeg har ikke engang savnet dig."

„Har du ikke? Det kan jeg lide. Her var jeg endda så bekymret over, at du var alene."

„Jamen jeg var ikke alene." „Var der en sygeplejerske hos dig?" spurgte Greta. „Nej da. Men mor, i nat da alle de andre børns fædre og mødre gik, syntes jeg, det var så synd for dem. De var helt alene. Men min far blev hos mig hele natten. Han skulle ikke gå."

BØRNENES SIDER

Hr. Gastropoda

AF CHRISTOPHER FLINT

Der var engang en dreng, som havde en mærkelig hobby. Han trænede snegle. Han byggede små bitte kareter og andre vogne og spændte dem til de små langsomt krybende dyr. Sneglene kunne let trække dem, da de er meget stærke. En lille snegl på kun 25 gram, kan trække 11 kilo. Det er mange gange dens egen vægt. Hvis en dreng var lige så stærk, kunne han med sine 36 kilo trække 8 biler på 8 ton.

Det er kun en af de underlige ting som dette dyr, der ikke ser ud af noget særligt, kan gøre. Men den er særlig på mange områder.

Du har sikkert hørt om fuglebetragtere (måske er du selv en sådan), men i England findes der også en gruppe sneglebetragtere. Disse mennesker studerer Gastropoda (det videnskabelige navn for snegle) og påstår at deres hobby er mere interessant end den at studere fugle. Det specielle er, at hvis en fugl mister sit hoved er staklen død, men hvis en snegl får sit hoved skåret af ved et uheld, vokser der bare et nyt ud.

Det er ikke alle snegle der er ens. Der er lige ved tredive tusinde for-

skellige arter. Nogle er ikke større end et knappenålshoved, andre er mægtig store – næsten to fod lange. Hr. Gastropoda og hans lignende findes allevegne – i nord- og sydpolernes is og sne, på bunden af havene og på de højeste bjergtoppe.

Sneglebetragtere har opdaget mange mærkelige ting ved disse dyr. En art, fundet i Frankrig, nynner en melodi medens den æder græs. Den store afrikanske snegl har firs tusinde tænder, og den kan spise et helt salathoved i et måltid. På den anden side er der også en snegl, som er så lidt interesseret i mad, at den ikke spiser i år ad gangen.

Nogle arter får du kun at se i fremmede lande, og der er mange arter i Amerika. De er for det meste små, ca. på størrelse med en 25-øre. De mere almindelige arter findes i grøftekanter, under træstammer som er væltet eller i haver. Man kan altid se om der er snegle, da de altid laver deres egen sti hvor de end går. Tidligt om morgenen kan man til tider se et sneglespor tværs over et fortov. Det er en skinnende streg som lyser sølvagtigt i lyset.

Hr. Gastropoda udskiller et sekret eller slim fra en kirtel tæt ved hovedet. Dette sekret dækker alt på dens vej – grus, sand og glasskår – med et lag, som den kan glide hen over lige så let, som man glider hen over is. Den kan krybe over og endda henad kanten på et barberblad uden beskadigelse. Medmindre en bil kører den over, er der ikke mange ting som kan beskadige Hr. Gastropoda alvorligt. Når den finder et hul eller en revne hvor den vil gå i hi for vinteren, dækkes dette af et „stormvindue" af dette sekret som, når det tørrer, bliver som størknet lim.

Måske undrer du dig over det mærkelige navn den har. Gastropoda betyder simpelthen „bugfodet". Den har kun en fod og den danner den underste del af kroppen. Når den bevæger sig, presser den forenden af denne fod ned et sted, så trækker den resten af denne fod frem. Dette er at gå på sneglemanér. Nogle snegle bevæger sig anderledes. Foden er fuld af dybe revner, og den ene side går frem først, derefter følger den anden. Når sneglen står stille og trækker sig tilbage i sit hus dækker foden åbningen og danner en dør.

Nogle sneglehuse er meget smukke, og der er mennesker som samler på dem. Disse sneglehuse er dannet af et sekret og er som regel bygget op snoning på snoning efter sneglens vækst. Der er stor forskel på husene i størrelse, facon og farve. Nogle meget smukke i farverne rød, orange, brun og gul findes på østkysten af Cuba.

Snegle går ikke så meget, de bevæger sig sjældent mere end 30–60 cm ad gangen. Har du nogensinde tænkt på hvor lang tid det tager en snegl at gå en km? Sneglebetragtere har fundet ud af, at de snegle der findes i din have kan opnå en hastighed af en centimeter i minuttet.

Dette betyder at det ville tage Hr. Gastropoda halvfjerds dage at vandre en kilometer. Men det vil være svært at finde en snegl som har vandret så langt i hele sin levetid. Og dog er der en af disse sendrægtige fyre som sommetider bevæger sig med en tornados fart.

For nogle år siden opdagede en naturforsker i Florida en gruppe snegle som ikke hørte hjemme der, de hørte til på Cuba. De var ikke vandsnegle og var ikke svømmet dertil.

Hvordan kom de der? Det tog nogen tid, men til sidst blev mysteriet opklaret. Det der var sket var at sneglene havde sat sig fast til bladene på træerne ved hjælp af et klistrende sekret. Under volsomme storme var disse blade blevet revet løse og var hvirvlet over vandet med snegle som blinde passagerer ombord i tornado-expressen.

Gårdejere og havefolk kan ikke lide snegle, da de ødelægger alt. I mange dele af verden forvolder snegle millionskader på afgrøden. I Frankrig regnes snegle for en pest, men man har fundet en måde at blive af med dem på, man spiser dem. Ikke mange af os ville bryde os om at spise snegle, men faktisk er de meget nær beslægtet med østers og muslinger, så hvis du kan lide disse, kan du måske også lide snegle.

Nogle mennesker har gjort anden brug af snegle. For år tilbage bragte forskere dem med sig i glas med vand. De brugte dem til at afgøre om vandhuller i ørkenen indeholdt giftige mineraler. Når en forsker ikke var sikker på et vandhul, satte han en snegl ud i det. Hvis prøvekaninen Gastropoda overlevede i en halv time, kunne han næsten være sikker på at vandet kunne drikkes.

Idag bruges snegle til andre formål. Mange af de større almindelige snegle udskiller et sekret der minder om lim, dette opbevares på lufttætte steder, og bruges til reparation af sjældent porcelæn. Det siges at det er bedre end noget andet lim der fremstilles. Dette er et par af de måder snegle bruges på, men der er også måder du kan bruge dem på.

Hvis du samler nogle snegle i din have, kan du og dine venner bruge dem til væddeløb. Det er let og sjovt. Sneglevæddeløb er ved at blive en populær sport.

Sneglevæddeløb

Når I har fået fat i sneglene, skal I bruge en væddeløbsbane til dem. Den består ganske enkelt af et stykke malet finér 45 × 30 cm. Der skal trækkes streger hen over det, så det kommer til at ligne en miniature-fodboldbane. Eftersom snegle ser ens ud allesammen (undtagen for hinanden indbyrdes), må I male numre og forskellige farver på deres huse, så I kan vide, hvis der er hvis.

Men hvordan bærer man sig ad med at få en snegl til at løbe? Man bruger en hemmelig formel, som heldigvis er meget simpel: den består blot af noget vand med hvidløgssaft – det kan sneglene godt lide. Man fugter „banen" med det. Kom kun lidt på der, hvor der startes og gør det så kraftigere, jo nærmere de kommer løbets mål. Derved får man dem til at sætte farten op mod mållinjen, hvor duften er stærkest.

En snegl, der løber væddeløb, kan „galoppere" af sted med syv centimeter i minuttet. En af dem, der var ivrig efter at nå stedet, hvor hvidløgsduften var stærkest, vandt løbet ved at løbe 20 centimeter på to minutter. Sådan en fart tager helt vejret fra en snegl!

I kan godt selv lave „væddeløbsbanen" og male sneglene, men I må hellere bede mor eller far om at lave løgvandet til og lade dem smøre det på „banen". Hvidløg stinker forfærdeligt, hvis man får det på tøjet.

Mysteriet om sommerfuglerøveren

Resumé:

Kort tid efter, at Danny havde fået et job med at montere sommerfugle for Hr. Løvenfeldt på byens naturhistoriske museum, bryder en mystisk røver ind en nat og stjæler Andersen-kollektionen. Danny og hans venner, Søren og Inge, finder ud af, at Hr. Andersen er en svindler, som senere bliver myrdet. De beslutter at finde ud af, hvem den mystiske røver er. De stjålne sommerfugle bliver da senere fundet af politiet i en skraldespand på byens losseplads. Det gør mysteriet endnu større, at alle de hvide sommerfugle havde fået vingerne svedet, og det gør mysteriet endnu større, da en maskeret revolvermand også stjæler sommerfugle på Sønderby Museum, og også her en Andersen-kollektion. Mon de også vil blive brændt — og hvorfor?

Kap. 5

Den afslørede hr. Morpho

Efter at have arbejdet et par timer med sommerfuglene bestemte Danny sig til at holde en pause. Det var virkelig hårdt arbejde, men folk ville sandsynligvis le, hvis han fortalte dem det, tænkte han.

Efter at have lukket døren til sit arbejdsværelse gik han ned igennem salen og overvejede at gå sig en tur i parken. Han standsede foran en åben dør og kiggede ind. Hr. Løvenfeldt stod inde i værelset og var ved at undersøge noget. Han så op og fik øje på Danny.

„Åh, min dreng! Er du ved at tage afsted nu?" Danny rystede på hovedet. „Nej, det er jeg nu ikke. Men jeg fik lyst til at gå en lille tur i parken og strække benene."

Danny gik ind i værelset for at se, hvad det var, direktøren var ved at studere. Flere sommerfugle! Men disse her var færdigbehandlet og monteret i smalle, flade kasser, der lignede udstillingsmontrer.

„Ja, Danny", sagde hr. Løvenfeldt, idet han kom ham i forkøbet med et svar på Dannys uudtalte spørgsmål, „nogle af disse her er dem, du har arbejdet med. Og jeg må sige, det er et meget fint arbejde, du har udført. Mægtig fint!"

Danny smilede som tak. „De ser virkelig godt ud, nu da de er monteret og færdige. Hvad skal der gøres med dem nu?"

„Disse her skal være en del af en handel mellem os og et andet museum", forklarede direktøren. „Jeg er ved at sikre mig, at alting er i orden, før vi afsender dem."

Nogle af de andre kasser var stablet op ad væggen, den ene foran den anden. Danny flyttede en af dem til side for at se, hvad der var bagved den. Hvad han så, fik ham til at komme med et overrasket udbrud:

„Hr. Løvenfeldt! Den æske her! Jeg ved, det ikke er en af mine, men denne sommerfugl i midten. Jeg ved ikke, hvad det er, men denne her er blandt dem . . ."

Netop i dette øjeblik stak en af damerne, som arbejdede på kontoret, hovedet ind ad døren. „Undskyld, men der er udenbys telefonsamtale til Dem."

„Tak, nu skal jeg være der." Museumsdirektøren smilede til Danny. „Der er en vejledende håndbog på bordet. Hvadsomhelst du gerne vil vide om nogle af disse udstillingsting, kan du finde deri."

Den var meget tyk og indeholdt fotografier og farveillustrationer. Danny vendte et par blade til. Et fotografi og to ord formelig sprang ham i øjet. Det var det hidtil bedste spor, og det løste – i det mindste delvis – mysteriet om sommerfuglerøveren.

Danny sprang op og for ned gennem salen til telefonboksen. Idet han puttede en 25-øre i automaten, drejede han et nummer. „Du kan tro, jeg er glad for, at du er hjemme", sagde Danny, da han fik svar i telefonen.

„Jeg har noget at fortælle dig", fortsatte Danny, „jeg har netop fundet et spor her i museet. Vent på mig, jeg kommer lige hen til jer."

Da han kom, sad Søren og Inge og ventede på ham.

„Inge siger, du har fundet ud af mysteriet." Danny rystede på hovedet. „Men jeg har fundet et svar."

„Hvad for et svar", spurgte Søren videre.

„Hr. Morpho!" råbte Danny, der ikke kunne holde sig længere. „Jeg ved, hvem han er!"

„Gør du?" gispede Inge.

„Hvor er han?" afbrød Søren. „Har politiet fået fat i ham? Tilstod han?"

„Jeg kan ikke svare på alle de spørgsmål!" udbrød Danny. „Politiet har ikke fået fat på ham, og han tilstod ikke, fordi han –" her afbrød Danny. „Skidt med alt det lige nu. Lad os komme afsted og få fat i ham!"

„Ved du hvor han er?" spurgte Inge.

„Det kan I tro", sagde Danny, der havde bestemt sig til at ville drille dem lidt. „Vi ved allesammen hvor han er, fordi vi allerede har mødt ham. Men vi var ikke klar over, at det var ham."

„Sig det nu", protesterede Søren. „Fortæl os, hvad du har fundet ud af."

„Nix", Danny rystede stadig på hovedet. „Det er en overraskelse."

„Lad os så gå", sagde Søren. „Nu vil jeg altså se gode, gamle hr. Morpho." Så tilføjede han, da han kom i tanker om, at den mystiske mand var en morder: „Mon ikke vi skulle tilkalde politiet først?"

Danny lo. „Nej, men vi må have fat på hr. Brede. Vi har brug for ham, for at kunne komme ind i hr. Andersens hus."

Lidt senere kørte de op ad indkørselen til hr. Bredes hus. Efter at de havde forklaret deres ærinde, ventede de, mens bilhandleren hentede nøg-

len. Han låste døren op og gik ind, fulgt af børnene.

„Nå", sagde han smilende. „Hvad er der nu på færde?"

„Jeg ved, hvem hr. Morpho er", forklarede Danny.

„Virkelig", mumlede hr. Brede.

„Ja", nikkede Danny. Så gjorde han en dramatisk pause, før han tilføjede: „og han er lige her på stedet – i dette værelse sammen med os!"

„Hvor?" spurgte Inge og Søren i kor, idet de så sig omkring.

„Lige der", sagde Danny, idet han pegede på maleriet over kaminen.

„Er du tosset?" spurgte Søren. „Det er jo bare et maleri af en blå sommerfugl."

„Javist er det det", indrømmede Danny, „men jeg har netop i dag fundet ud af, hvilken slags sommerfugl det er. Den kommer fra Amazon-junglen i Sydamerika og hedder Blå Morpho!"

„Blå Morpho", gentog Inge. „Morpho. Hr. Morpho! Åh! Danny, du har ret!"

„Ja", sagde Danny. „Det her er en morpho, jeg er helt sikker på det. Og det må være den sommerfugl, som røveren er ude efter. Nu må vi finde ud af, hvorfor sommerfuglerøveren gerne vil have den."

„Det kan jeg fortælle jer", sagde en stemme. De vendte sig om og så hr. Brede – og de ville ikke tro deres egne øjne! Bilhandleren havde en pistol i hånden!

„De", sagde Søren, idet han trådte hen foran sin søster for at beskytte hende. „De er sommerfuglerøveren?"

Hr. Brede sagde ikke noget, men det truende udtryk i hans ansigt og pistolen i hans hånd efterlod ingen tvivl om, at Søren havde ret.

Hr. Brede gjorde tegn med pistolen. „Gå der over og sæt jeg på sofaen og vov ikke på at røre en finger."

Danny, Søren og Inge gjorde, hvad de fik ordre på. Samtidig med at hr. Brede holdt øje med dem, rakte han op efter maleriet af den blå sommerfugl og tog det ned.

„Den har været her hele tiden, og jeg, der har spildt tiden med at gøre indbrud i museer for at lede efter den. Jeg burde have vidst, at et kort ikke kunne tegnes på en rigtig sommerfugls vinger", mumlede han vredt.

Søren blinkede overrasket. „Et kort?" gentog han.

„Et skattekort, er det ikke, hr. Brede?" indskød Danny. „Et kort, der fortæller, hvor der er skjult nogle penge?"

„Det er rigtigt", svarede hr. Brede. „For lang tid siden gjorde Marcus og jeg nogle forretninger sammen, og vi fik fat i en masse penge. Så blev Marcus fanget og sat i fængsel på grund af skattesvig. Men først skjulte han pengene, og han fortalte mig aldrig, hvor han havde gemt dem. Da han kom ud af fængslet, bad jeg ham om min andel. Men han afslog det og sagde, at han ville beholde dem alle, fordi han ikke havde meldt mig til politiet og derved skånet mig for fængselsstraf."

„Og De dræbte ham!" sagde Inge harmfuldt.

Hr. Brede vendte sig vredt mod hende. „Jeg dræbte ham ikke! Vi stod og diskuterede oppe på trappen. Han slog ud efter mig, og jeg skubbede til ham. Han mistede balancen og faldt. Det var et ulykkestilfælde."

„Jeg tror, det er rigtigt", sagde Danny. „Hvis De havde i sinde at gøre sådan noget, ville De have ventet, indtil De havde fundet ud af, hvor pengene var."

„Jeg har prøvet at finde de penge i årevis", snerrede hr. Brede. „Og hele tiden har kortet været lige for næsen af mig."

„Hvorfor brændte De sommerfuglene?" spurgte Inge.

„For et stykke tid siden hørte jeg, at Marcus pralede med, at han havde tegnet et skattekort på en sommerfuglevinge. Det lød tåbeligt, men da jeg vidste, hvor skør Marcus var med sådan nogle ting, besluttede jeg mig at undersøge det", sagde hr. Brede.

„Men sommerfuglene var i museet. Jeg troede, at kortet var på en rigtig sommerfugl, og jeg kan ikke se forskel på sommerfuglene. De ser allesammen ens ud for mig."

„Men hvorfor brændte De dem?" spurgte Søren.

„Jeg prøvede ikke på at brænde dem. Jeg troede, at Marcus havde tegnet kortet med usynligt blæk, og at der skulle stærk varme til, for at tegningen kunne træde frem."

Han vendte sig mod Danny. „Det var virkelig snildt gjort af dig at regne det ud for mig. Nu håber jeg, at du og dine venner vil være lige så snilde til at regne ud, at denne pistol ikke er legetøj."

„Vi vil ikke gøre noget", lovede Danny. „Politiet vil fange Dem alligevel, hr. Brede."

Bilhandleren lo en skurrende latter. „De kan jo prøve. Men når jeg først får fat på pengene, vil jeg være over alle bjerge."

„Måske har jeg taget fejl", sagde Danny. „Måske forestiller billedet slet ikke hr. Morpho, og måske findes der ikke noget kort på det."

„Det vil vi finde ud af nu", bed hr. Brede ham af. Idet han holdt skarpt øje med de unge mennesker, gik han baglæns over til skrivebordet, trak en skuffe ud og tog et forstørrelsesglas frem.

„Det er helt i orden", kluklo han triumferende. „Den Marcus var en snedig fyr. Kortet er tegnet, så det ser ud som om det var en del af sommerfuglens almindelige mønster!"

Efter at have stoppet forstørrelsesglasset ned i lommen og taget maleriet under den ene arm, pegede han igen med pistolen på dem. „Afsted, ind i klædeskabet", beordrede han.

Hr. Brede smækkede døren i og låste den. De hørte ham skubbe et

møbel hen over gulvet og stille det op mod døren. Så hørte de hoveddøren blive smækket larmende i.

„Han er væk!" stønnede Søren.

„Vi kan ikke komme ud igen", sagde Danny. „Han skubbede noget ind under håndtaget for at være sikker."

„Hvad skal vi gøre?" Ingers stemme lød ængstelig.

„Det skal vi ikke bekymre os om", beroligede Danny hende. „Før eller senere er der nogen, der vil savne os og begynde at lede efter os."

„Men i mellemtiden stikker banditten af!"

„Det er egentlig mærkeligt", grublede Danny. „Jeg hørte ikke nogen vogn køre væk."

Nu blev hoveddøren åbnet igen. Var det hr. Brede? Hvorfor kom han tilbage? Et gys for gennem Danny. Så råbte en fremmed stemme: „Hej, børn! Er I her?"

Danny, Søren og Inge hylede alle op, og et øjeblik efter blev en stol slæbt bort, og døren revet op. Dér stod en fremmed mand.

„Hvem er De?" spurgte Danny.

„Bare rolig, min dreng", svarede den fremmede, idet han viste et politiskilt. „Jeg er fra politiet. Overbetjenten vidste, at I ville prøve at finde ud af tyverierne fra museerne, så vi syntes, at vi hellere måtte holde lidt øje med jer, for at være sikker på, at I ikke kom i vanskeligheder."

„Vi ved, hvem sommerfuglerøveren er!" råbte Inge. „Det er hr. Brede."

„Ja", fortsatte Søren, „og han har fået et skattekort, og han ved, hvor pengene er, og han er ved at stikke af nu!"

„Nej, det er han skam ikke", smilede betjenten. „Lige nu sidder han ude i min vogn med håndjern på, der er sat fast til rattet. Jeg fulgte efter jer herhen og ventede. Da jeg så ham komme ud alene og låse døren og begynde at drage af med et maleri og en skovl under armen, syntes jeg, at det så for mistænkeligt ud, så jeg stoppede ham."

„Åh, hvor var det godt!" udbrød Søren.

„I må med til stationen og fortælle os alt, hvad I ved om denne sag", sagde betjenten.

Da han og børnene forlod huset og gik hen mod politibilen, kunne de se hr. Brede, alias sommerfuglerøveren, med håndjern på. Han så meget ulykkelig ud.

„Hvad vil de gøre ved hr. Brede?" spurgte Inge.

„Ham?" sagde betjenten. „Det er en slem sommerfugl, som vi vil gemme i lang, lang tid."

SLUT

Fiskespil

Fiskestangen laver I af en kæp eller en gren.

Snor eller garn kan bruges som snøre.

En hårnål bøjes, så den ligner en fiskekrog.

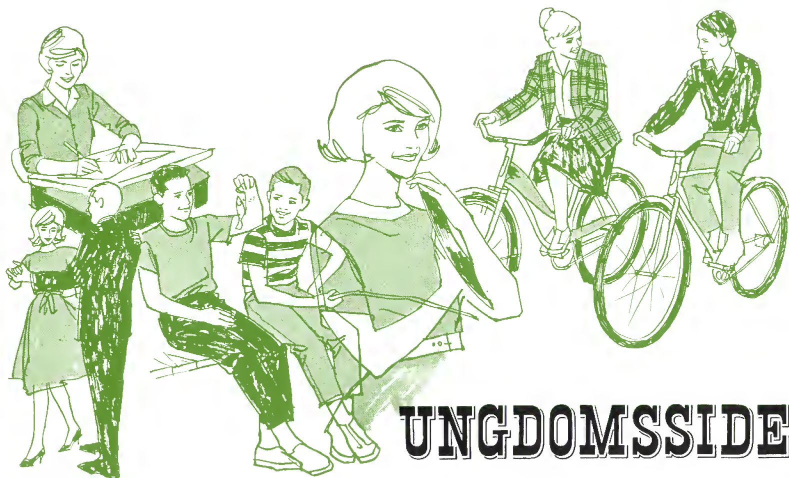
Lav 12 fisk af garntrisser. Lav hoveder og haler hver for sig med lange tapper. Sæt tapperne godt fast i hullerne på trisserne. Måske er det nødvendigt at lime dem fast.

Brug noget tyndt karton til at lave fiskene af, farv dem og klip dem ud.

Lav et hul i fiskens hoved.

Hver spiller fisker lige lang tid.

Nummerer fiskene. Vinderen er enten den, som fanger de fleste fisk eller den, hvis fangst giver det største tal, når de lægges sammen.

Jeg er parat

AF MARION D. HANKS

Han var ikke sikker på, hvorfra ideen var kommet, men på en eller anden må følte den unge mand, at hvis han kunne være alene i Guds storslåede natur og prøve at tale til sin himmelske Fader, ville det hjælpe. Det var derfor, han fandt sig selv stående i den lille lund denne tidlige morgen, mens han så op mod himlen og udtalte sin bøn. Hans jordiske fader var ikke religiøst påvirket, og hans moder havde ikke prøvet at ændre situationen. Familien havde derfor ikke fået ydre religiøs kendskab eller undervisning; men den idé at bede om hjælp var kommet til ham, og han prøvede.

Hans vanskeligheder var ikke unormale, men de var alvorlige. Han havde forladt skolen og kom sammen med en gruppe kammerater, som egentlig ikke repræsenterede den slags mand, som han ønskede at blive. Hans arbejde var uden løfter, hans vaner tvivlsomme og hans fremtid var ham daglig til større bekymring. Han følte virkelig, at han behøvede en eller anden form for hjælp, og han vidste ikke, hvor han skulle henvende sig. Derfor var den idé at bede faldet ham ind, og han havde sat sig for at gøre det og var gået udenfor den lille western-by, hvor han boede, til et nærliggende skovområde.

Mens den unge mand stod der den morgen, så han opad og talte til Herren. Hans budskab var simpelt, men at høre det på den måde han beskrev det adskillige år senere ombord i et fly, der var på vej over Vietnams jungler, var bevægende.

„Jeg så blot op", forklarede han dæmpet, „og sagde til Herren: ,Gud, jeg er parat, hvis du er rede til at bruge mig.'"

Der var intet overraskende svar hverken mundtligt eller synligt. Han så ikke noget og hørte ingen stemme. Der var kun den fuldstændige stilhed i den vindstille morgen og hans eget hjertes banken. Alligevel gik han bort med vished om, at han var blevet hørt, på en eller anden måde dybt forvisset om at svaret ville komme snart.

Da han samme morgen sad bag buschaufføren på vej til byen, fik han den første del af sit svar. Chaufføren sagde til ham: „Min ven, jeg tror du søger efter noget, som jeg kan hjælpe dig med at finde." Således startede samtalen, der til sidst resulterede i den unge mands antagelse af Jesus Kristus og den genoprettede Kirke, og dette ændrede fuldstændigt den unge mands liv.

Korporalen havde, da han var en dreng på 16 år, opdaget at Gud var rede til at bruge ham. Fra dette øjeblik havde livet fået en større mening. En mening der aktiverede ham og som udgik fra ham i form af godhed og styrke, mens han ydmyg og med værdighed arbejdede blandt sine kolleger.

Tag dine sandaler pa

AF JEFF HOLLAND

En af vore venner fortæller historien om sin ikke så strålende karriere som center-half på sin skoles fodboldhold. Selv om han præsterede at komme på holdet, var kendsgerningen snart indlysende, og da man kom hen midt på sæsonen, var han reserve. Ved sæsonens slutning havde han opgivet. Under finalekampen tog han sine støvler af, svøbte dem ind i et tæppe, og slog sig ned for at følge sine holdkammeraters spil.

Da kom det.

„Hej, du! Gå ud og spil. Gå ind i angrebet!"

Lyden forskrækkede ham. Hvad skulle han gøre? Hans første indskydelse var at sige: „Vent et øjeblik, træner. Jeg skal lige have mine støvler på." De næste to muligheder var enten at lade som om han intet hørte eller falde bevidstløs om. Han gjorde den eneste mandige ting. Mens han tog sit træningstøj af, løb han ind på banen, hvor han på sine strømpefødder var tydelig iøjnefaldende. Blandt vantro holdkammerater igangsatte han et angreb. Men overraskelsen over sin første kamp havde bragt ham ud af fatning, og da han modtog en back-aflevering fra højre inderside, gik det op for ham, at han havde glemt hvilken plads han spillede. Mens hans forwards løb op ad banen mod højre, løb han hurtig til venstre, og blev omringet af modstandernes halfbacks og backs og dermed effektivt stoppet.

Selv om historien fortsætter og får noget af en lykkelig afslutning, benytter min ven lejligheden til at lære fra sig hvad der for mig er blevet en god lektie. Han sagde: „Ingen forventede at jeg skulle score, eller bare spille en god kamp. Selv det at jeg løb den forkerte vej var forståeligt. Men der var ingen undskyldning for en centrehalf, der ikke havde sine støvler på!"

I en af de åbenbaringer der findes i Lære og Pagter, får Oliver Cowdery at vide, at han vil få skænket oversættelsens gave (L&P 6:25).

Men der, i en langt alvorligere styrkeprøve, var der en anden spiller uden sko. Han var ikke så forberedt, som han engang havde været. Hans tro på sig selv og sin sag var blevet usikker, og selv om han råbte: „Vent, mens jeg gør mig klar!", lærte han, at evigt arbejde sjældent kan vente. Til Oliver var Herren nødt til at sige: „Og se, grunden til, at jeg berøvede dig gaven til at oversætte var den, at du ikke vedblev, som du havde begyndt, da du påbegyndte oversættelsen . . . du frygtede, og tiden en forpasset, og det er ikke mere formålstjenligt." (L&P 9:5, 11.) Alle tiders mulighed var ikke blevet udnyttet mens tid var, og den forsvandt for altid.

I unge i Kirken, der venter jer en stor fremgang. I vil føle en vedblivende, fredfyldt glæde. Vær trofaste. Vær forberedte. Tro på kampen, og vær villig til at tjene. Til alle dem der vil høre siger englen, hvad han for længe siden sagde til Peter: „Stå hurtigt op . . . tag dine sandaler på . . . følg mig." (Se Ap.Gern. 12:7, 8).

Alle tiders snyde-liste

AF DWANE J. SYKES

Som de fleste kemi-klasser på universitetet var denne klasse mægtig svær. Der var komplicerede formularer, reaktioner, arbejds-diagrammer og skemaer – og selvfølgelig opgaverne.

Henimod semesterets slutning diskuterede fire studenter ivrigt deres chancer for at bestå prøverne. To af dem var tidligere missionærer, den ene temmelig høj, den anden mindre. De to andre var ikke Sidste Dages Hellige, begge var slanke og den ene var rødhåret.

„Jeg er bange for, at den eneste måde jeg kan klare mig gennem prøven er ved at snyde", sagde den rødhårede deprimeret.

„Det er umuligt at lære alle disse ting. Ved I hvad, jeg har aldrig før haft så meget lyst til at snyde", betroede den høje mormon dem, „lad os gøre det."

Da to af den var ingeniører var de i stand til at udfærdige en liste, der indeholdt alle de oplysninger de mente var nødvendige til prøven. De brugte to tomme filmspoler og to træpinde fra slikkepinde og fik således en smal rulle papir fra en regnemaskine til at sidde mellem film-spolerne. Ved at sætte elastikker på pindene kunne papir-rullen let rulles frem og tilbage. Ved øvelse kunne deres „papyrus-rulle"-lignende snyde-liste let holdes i hånden og rulles frem og tilbage ved hjælp af en finger. Det var et perfekt redskab, og de blev temmelig dygtige til at bruge det.

De havde kun et problem – at skrive de rigtige svar på snyde-listen.

De arbejdede sammen og gennemgik alle fire's notater og udarbejdede en god liste. Denne liste blev sammenlignet med teksten i bogen og svarene på opgaverne og de forskellige reaktioner blev nøje udarbejdet. Derefter forkortede de denne liste og opførte den på papirsrullen med blyant. Til sidst skrev de med blæk ovenpå det blyantskrevne og lavede tre ruller til – en til hver.

De øvede sig med deres snyde-liste og stillede hinanden spørgsmål og indøvede hvor de skulle finde svarene. Da prøve-dagen kom, var de forberedte.

Da de fire sammen kom ind i klasseværelset til prøven, gik den høje mormon op til professoren. Han tog snydelisten op af lommen, lagde den på bordet, pegede på den og sagde: „Har De nogensinde set en bedre snyde-liste end denne her?"

„Nej, det har jeg ikke. Det er virkelig en god snydeliste", svarede den forbavsede professor, idet han undersøgte redskabet.

Studenten vendte sig om og gik til sin plads, hvor han var parat til at begynde prøven.

Efter et øjebliks tøven, gik også den lille tidligere missionær op til professoren og lagde sin snyde-liste på bordet. „Ja, det er en vældig god snyde-liste", sagde han og gik tilbage til sin plads.

De to andre studenter blev overraskede og så undrende på hinanden. Derefter gik den rødhårede op til bordet og lagde sin snyde-liste. „Det er et virkelig godt stykke ingeniørarbejde." „Det synes jeg også", tilføjede den tynde, som stod lige bag sin kammerat.

Alle fire overværede prøven og de bestod alle med glans. Senere bestod de alle deres eksamen. De var blevet endnu bedre venner, og de tre af dem udtrykte ofte deres taknemmelighed mod den fjerde – den høje tidligere missionær – for det eksempel han havde vist. De to der ikke var mormoner begyndte at stille spørgsmål om Kirken og begyndte at overvære SDH religions-undervisning sammen med de andre to. Begge sluttede sig til Kirken. Den ene fuldførte senere en mission, og er nu spejderleder i et Salt Lake City ward. Den lille tidligere missionær, er en aktiv arbejder i Kirken og en leder i sin gren og hans høje kammerat er stavspræsident.

Rapport og officielle instruktioner

Præsidentinde Belle S. Spafford
(Fremført ved funktionærmødet under Hjælpeforeningens årlige generalkonference, den 2. oktober 1968)

Fremlæggelse af en kort rapport over Hjælpeforeningens status samt nogle få løbende, officielle instrukser og forslag fra Generalbestyrelsen er et fast punkt ved funktionærmødet under den årlige generalkonference. Hidtil er tallene fra den nyeste årsrapport blevet sammenlignet med forrige års rapport, hvorved man har kunnet give nøjagtig information om fremgang og resultater. Når vi skal fremlægge vor rapport i år, må vi bruge tallene fra den rapport der gælder den otte måneders periode, der strækker sig fra januar til og med august 1967, som er de eneste tal fra Hjælpeforeningen i hele Kirken, der for tiden er til vor rådighed. Denne otte måneders periode egner sig ikke til sammenligning med den foregående 12-måneders rapport; sammenligning af tallene vil derfor ikke finde sted denne gang.

Væksten og udvidelsen af arbejdet har nødvendiggjort nogle ændringer i metoderne; det har været nødvendigt at tage kraftigere fat på at standardisere arbejdet i harmoni med reglerne og forslagene fra Kirkens Korrelationskomité; det har været nødvendigt at sørge for nogle nye materialer, som Kirken kunne godkende, især lektiematerialer, for at opfylde behovet i visse hjælpeforeninger; og endelig har det været nødvendigt med udstrakt oversættelse af Hjælpeforeningens materialer for at kunne betjene de mange fremmedsprogede organisationer.

Standardisering af arbejdet. Et effektivt redskab til standardisering af arbejdet er den nye „Hjælpeforeningens Instruktions-Håndbog", der udkom i januar 1968. De reviderede rapportbøger og Kredslærerinde-rapportbøger standardiserer yderligere arbejdet; det samme gælder de nuværende regler med hensyn til anvendelse af de af Kirken godkendte korrelationsmaterialer. De fire bind af de specielle lektier, der er udarbejdet for grupper, der har behov for ganske enkle lektier, såvel som de lektier, der anvendes af universitetsområdernes hjælpeforeninger i løbet af sommermånederne, bringer yderligere ensartethed i programmet. Hjælpeforeningerne har fået besked på, at de ikke må anvende studiekurser eller andre programmer, som de selv udvælger, som erstatning for de godkendte programmer. Med hensyn til oversættelsen af Hjælpeforeningens lektier og andre materialer, vil det sikkert interessere Dem at høre, at for tiden bliver Hjælpeforeningens materialer gennem Kirkens Oversættelsesafdeling (Church Translation Department) oversat til 16 forskellige sprog og vi kan glæde os til endnu flere oversættelser.

Årsrapporten over medlemmerne af universitets-hjælpeforeningerne. Medlemsantallet pr. 31. august 1967 viste en lille nedgang i forhold til 1. januar 1967. Dette ville have bekymret os, dersom vi ikke havde vidst, at der er cirka 10,000 søstre indskrevet i Universitets-områdernes hjælpeforeninger. Når disse søstre forlader området sidst på foråret eller tidligt på sommeren, føres der ingen rapport over deres medlemskab i Hjælpeforeningen, før det igen optegnes, når de vender tilbage om efteråret. Vi regner med, at dersom medlemsantallet over disse søstre var blevet taget fra maj måned i stedet for pr. 31. august, ville det samlede antal for medlemmer af Hjælpeforeningen have vist en normal 12-måneders forøgelse til over 10,000.

Nyt hefte til Nursery („Børnehaven"). Det glæder os at kunne meddele, at en særlig komité, der særlig beskæftiger sig med at skrive for børn, har ydet os den særlige tjeneste at udarbejde et nyt hefte til Hjælpeforeningens „børnehaver". Vi synes den er storartet. Den indeholder nogle få instruktioner, fælles for alle „børnehaverne". Desuden er der lektier, historier, sange, fingerlege og andre anbefalede aktiviteter, der er blevet omhyggelig udvalgt til undervisning for vore små forskolebørn gennem fornøjelige, belærende aktiviteter. Heftet, der kan anskaffes af Hjælpeforeningen i stave, warder, missioner og grene kan anvendes i flere på hinanden følgende år. Heftet er imidlertid ikke oversat til andre sprog.

Styrk de lamanitiske organisationer. Vi appellerer til jer søstre, som har lamanitiske hjælpeforeninger inden for jeres stave og missioner, om at gøre alt, hvad der står i jeres magt for at styrke disse organisationer, således at de kan opfylde vore lamanitiske søstres behov. Hjælp disse søstre at føle sig godt tilpas i Kirken og i de sociale forhold, de lever under. Hjælp dem at gøre deres hjem indbydende for deres børn. Vi ønsker bestemt ikke, at de skal gå bort fra deres egen kulturs skønhed, men vi vil tilbyde dem alle de fordele, der tilbydes alle andre kvinder gennem Hjælpeforeningen. Der er ikke udarbejdet nye, specielle lektier for de lamanitiske søstre for 1968–69.

Disse søstre skal repetere de lektier, de før havde i de fire hefter „Specielle Lektier". (Det er de samme lektier, som vi i Danmark har som „Kirkens Historie". O. A.) De skal også anvende de fastsatte diskussioner ved arbejdsmødet, Kredslærerindernes Budskaber og de Samfundslektier, der hører til det foreliggende års uddannelsesprogram. Det er meningen, at der skal udarbejdes et nyt sæt lektier til de lamanitiske søstre til brug i 1969–70.

Uddannelse. Som en institution, der sørger for fælles, ensartet uddannelse, der opfylder kvindens elementære behov, finder Hjælpeforeningen ikke sin lige. Cirka 25,000 søstre virker som klasseledere; de kommer til deres klasser velforberedt og får søstrene til at deltage i belærende diskussioner. Der er materiale til rådighed nu for studiekurserne for 1968–69. Det er De allerede blevet adviseret om gennem en bulletin fra Generalbestyrelsen i juli samt i „Notes to the Field Department" i augustnummeret af The Relief Society Magazine. Det glæder os nu at kunne meddele, at der kan fås et billede af afdøde præsident J. Reuben Clark, Jr., som er forfatter til Det Melkisedekske Præstedømmes lektier, hvormed vore Samfundslektier er korreleret. Det fås gennem Deseret Book Company. Hvis man køber 1–5 billeder, er prisen 35 cent for hvert, medens prisen, hvis man køber flere end 5, er 25 cent pr. stk.

Arbejdsmødet. Vi påkalder Deres opmærksomhed til betydningen af de diskussionsemner, man har fundet frem til, til anvendelse i den kommende sæson. Disse diskussioner beskæftiger sig med de principper og regler, hvorefter vi kan opnå skønhed og vise god smag ved indretningen af vore hjem og i vort forhold til familien, og hvorved vi kan bidrage til udvikling af åndelighed i hjemmet. De bør ikke ignoreres; men de må heller ikke gribe ind i den tid, der skal anvendes til andre aktiviteter vedrørende vor huslige uddannelse.

Røde Kors' kursus for hjemmesygepleje. Generalbestyrelsen har følt nødvendigheden af at opmuntre Hjælpeforeningens medlemmer til at tage undervisning i hjemmesygepleje. Gennem Amerikas Røde Kors' venlighed og helhjertede samarbejdsvilje, for hvilken vi er meget taknemmelige, har der været afholdt kurser i Phoenix og Mesa i Arizona, og der vil blive holdt kurser i Syd-Arizona, Provo, Ogden og Seattle områderne. Disse kurser har i allerhøjeste grad været vellykkede. Der vil blive arrangeret kurser i andre områder, så snart Generalbestyrelsen kan få dem ordnet i samarbejde med Røde Kors. Det er vort håb, at tusinder af Hjælpeforenings-hjem vil høste gavn af dette program. Generalbestyrelsen vil påskønne at blive gjort bekendt med muligheden for oprettelse af et hjemmesygeplejekursus i Deres distrikt.

Barmhjertighedstjeneste. I den otte måneders periode, der har varet fra januar til og med august 1967, blev der ydet 24,500 otte-timers dages sygepleje i hjemmene. Hvis vi går ud fra, at samme tjenesteindsats blev ydet i de følgende fire måneder, var der en forøgelse på et år af over 5,500 otte-timers dage. Udstrækningen af andre former for barmhjertighedstjeneste er opmuntrende, som man vil kunne se af den rapport, der blev offentliggjort i aprilnummeret af Relief Society Magazine, og som viser, at Hjælpeforeningen i sandhed opfylder sin opgave og sit ansvar for dem, som er i nød.

Optegnelse af velfærdstimer. Hjælpeforeningen fortsætter med at støtte Kirkens Velfærdsprogram, som det ledes af Præstedømmets Velfærds-Generalkomité. Der er en ny regel gældende med hensyn til rapportering af de timer, der anvendes af kvinder på velfærdsprojekter. Herefter skal man kun rapportere det antal timer, der anvendes af Hjælpeforeningens medlemmer.

Kredsarbejdet. Kredslærerindernes program udvides stadig, både hvad besøgsantal og udvikling i kvaliteten af den ydede tjeneste angår; cirka fem millioner besøg er blevet aflagt i hjemmene af 132,000 kredslærerinder. Betydningen af dette program er for længe siden blevet bevist. Vi roser søstrene for deres tjeneste og Hjælpeforeningens præsidentinder for deres samvittighedsfulde bestræbelser med at lede dette program.

Musik. Gennem sit musikprogram opnår Hjælpeforeningen æstetisk rigdom, glæde, muligheder for udvikling af talenter såvel som anledning til at yde kulturelle bidrag og udføre missionærarbejde. Hvor ville denne konference have forekommet os fattig, hvis vi ikke havde kunnet synge Zions sange sammen, og er det ikke en velsignelse for os, at vi får den herlige musik fra vore Syngende Mødres Kor, fra vore begavede solister og vore storartede akkompagnatører og organister, der leverer de smukke og ærbødigt stemmende præludier og postludier.

Vi føler os opmuntret ved at se udviklingen i antallet af Syngende Mødres Kor og den udmærkede kvalitet af deres arbejde. Disse kor er ved at blive anerkendt, og vi får flere og flere anmodninger om at synge ved vigtige begivenheder. Som eksempel kan jeg anføre præstationen af koret fra New York og New Jersey, ledet af søster Elen N. Barnes ved sidste års halve times juleaftensprogram som NBC sendte over hele nationen, med titlen „Julens Stemmer"; ligeledes den for nylig afholdte koncert af et samlet kor på 375 stemmer fra otte stavs-hjælpeforeninger i HemisFair, dirigeret af søster Montez Anderegg. Andre kor har sunget ved betydningsfulde anledninger. Generalbestyrelsen anmoder om, at enhver plan, om at Deres Syngende Mødres Kor skal give koncerter uden for Deres egne stave, meddeles den, så den kan godkende og give råd vedrørende planen.

Sang-konkurrence. For yderligere at fremme musikken og ved venlighed fra søster Cleone Eccles, en begavet musiker, tidligere medlem af Generalbestyrelsen, har vi den glæde at meddele, at Generalbestyrelsen årligt vil lede en konkurrence for Sidste Dages Helliges kvinder. Den består i at skrive og komponere en sang, og konkurrencen får betegnelsen „Hjælpeforeningens Sangkonkurrence". Formålet med konkurrencen er at opmuntre til skabelse under denne fortrinlige kunstform på det fælles musikområde blandt Kirkens kvinder. Dette års konkurrence (1968–69) indvarsles med denne meddelelse og slutter den 1. marts 1969. Det vil glæde Generalbestyrel-

sen at modtage tilmeldelser fra nu af og til konkurrencen slutter. Reglerne for konkurrencen er offentliggjort i oktobernummeret af Relief Society Magazine, 1968.

Relief Society Magazine. Det er med dyb taknemmelighed, vi erkender den tjeneste, stavs- og wardpræsidentskaber og magasinets repræsentanter har ydet i programmet for magasinets udbredelse. Det nuværende samlede antal engelske og spanske numre er 273,000. Vi erkender alle magasinets betydning for alle sider af vort arbejde.

Garment-distribution. Vi takker også vore stavspræsidentinder for deres villighed og store bestræbelser for gennemførelsen af garment-distributionsprogrammet. De har grebet ånden i denne storslåede opgave og leder deres programmer således, at de formål, Det Første Præsidentskab har ønsket, da det overgav arbejdet til Hjælpeforeningen, bliver nået. Det er min personlige mening, at Hjælpeforeningen aldrig før har fået en speciel opgave af større eller mere vidtrækkende betydning overdraget af Det Første Præsidentskab, og at Hjælpeforeningens præsidentinder måske aldrig før har modtaget en opgave med et mere oprigtigt ønske om at udføre den således, som det er ønsket af brødrene. Må vi alle vedblivende være velsignet i vort arbejde med denne hellige klædning.

Anskaffelse af kapital. Vi udtaler vor anerkendelse af ward- og stavspræsidentindernes kloge måde at skaffe sig kapital på, for den klogskab de udviser i forbruget af den og for deres nøjagtige regnskab. Vi foreslår, at De sammen med Deres funktionærer gennemgår afsnit X, „Pengemidler og Ejendom" i den nye Instruktions-Håndbog, og at man særlig har opmærksomheden henvendt på paragraffen om „Deltagelse i offentligt salg". Vi advarer Dem mod en stigende tilbøjelighed til at være med i arrangementer, hvor visse personer holder demonstrationer under arbejdsmødet, hvor søstrene så, når de ser artiklerne demonstreret, kan købe materialer eller udstyr, men kun gennem den, der demonstrerer eller det firma, hun repræsenterer.

Søstre, at have en stilling i Hjælpeforeningen er en særlig ære, der medfører ansvar og tillid. Hjælpeforeningens ledere har behov for Herrens velsignelser. Vi meddeler ved denne anledning den forandring, der har fundet sted med hensyn til reglerne for beskikkelse af Hjælpeforeningens ledere, således som den findes i Instruktions-Håndbogen for Kirkens ledere.

Wardets hjælpeorganisationers embedsmænd kaldes af biskoprådet. Forstandere og præsidenter for Hjælpeorganisationerne vælges af biskoprådet. Efter at være opretholdt af wardets medlemmer beskikkes de af biskoppen, eller under hans direktion. Andre funktionærer og lærere i hjælpeorganisationerne kan foreslås af organisationens leder. De kan blive opretholdt i de respektive organisationers faste møder og skal beskikkes af biskoppen eller under hans direktion. Hjælpeorganisationernes ledere bør ikke sætte sig i forbindelse med en ny medarbejder, før biskoprådet har interviewet den fremtidige kandidat og har forelagt ham kaldet.

Denne regel træder i stedet for reglen i den nye „Hjælpeforeningens Instruktions-Håndbog", angående beskikkelse af embedsmænd, klasseledere og kredslærerinder.

Hvad kredslærerinderne angår, kaldes de med Præstedømmets myndighed til denne specielle opgave, og de går ud som udsendinge fra Hjælpeforeningen. Det anses ikke for nødvendigt, at de under disse forhold bliver beskikket. Vi forstår, at dette er i harmoni med reglerne for hjemmelærere, som ikke bliver beskikket.

Søstre! de kvinder, I arbejder med, er dyrebare kvinder, ivrige efter at handle ret, at leve livet intelligent og i harmoni med Herrens vilje. Det er jeres opgave at lede Hjælpeforeningens arbejde således, at disse udvalgte kvinder kan glæde sig over deres medlemskab i Hjælpeforeningen og gennem den blive velsignet i forhold til deres behov og ønsker.

Må de bedste velsignelser blive jer til del.

Ros dig ikke af dagen i morgen, du ved jo ikke, hvad dag kan bringe.
Lad en anden rose dig, ikke din mund, en fremmed, ikke dine egne læber.

Ordsprogenes Bog

En udfordring til de ugifte

AF MAUREEN D. KEELER

At leve et rigt og lykkeligt liv inden for Evangeliets rammer er en opfordring til en ugift SDH-kvinde. Når man møder denne opfordring med ukuelighed, lyst til at opbygge noget og evne til at se tingene i deres rette perspektiv, kan den bringe vedvarende tilfredsstillelse og fred i sindet. En SDH-kvinde i enhver alder kan gøre måneders og års venten på den rigtige ægtefælle til en produktiv og forberedende livsperiode ved at lære at se livet i dets evige perspektiver, ved at bruge værdifulde år til udvikling af personlige evner og vigtigst ved konkret at lære at give, elske og tjene. Hun kan, hvis hun er villig til det, betragte sine ugifte år som en foræring af tid, der skal anvendes klogt; på denne måde kan hendes liv blive beriget af „aktiv venten" – ikke fattiggjort af tom tidsfordriv.

Interesse for ægteskab er både almindelig og letforståelig set ud fra Kirkens lærdomme. Evangeliet, og verden i det hele taget, lægger, som en af sine vigtigste lærdomme, stærk vægt på familielivets evige goder. Fordi der så ofte bliver lagt tryk på dette vidunderlige princip, når mange SDH-piger den modne alder med den følelse, at ægteskab er det eneste mål af værdi for dem. Som resultat af dette kan ældre ugifte kvinder forståeligt nok blive følsomme over for konstante påmindelser (aftener, hvor der tales om dette specielle emne, samt taler ved nadvermøder) om, at de ikke stræber mod et vigtigt, evigt mål. Det, der måske er det sværeste at undgå, og det, der lægger størst pres på ældre ugifte mænd og kvinder, er velmente, men tankeløse råd fra venner og familie. Disse mennesker synes ikke at indse, at de fleste ugifte mennesker i allerhøjeste grad er opmærksomme på deres tilstand, og at de i almindelighed ville være lykkelige for at forandre den.

Ikke desto mindre har adskillige ugifte SDH-kvinder til trods for dette plageri og de lejlighedsvise påmindelser om, at de er „ude af trit", udviklet evnen til at gå livet i møde med glad og positiv aktivitet. Ved at handle således udnytter de deres ugifte år til meningsfyldte indsatser for Kirken, samfundet og medmennesket. Dette gør de ved at udvikle og fastholde en stærk tro på Gud og ved at lære at se på ægteskabet som en vigtig milepæl, der kan opnås på næsten ethvert skridt på det evige livs uendelige stier.

Det er almindeligt i vort samfund, at kvinder når den modne alder i den tro, at det at være ugift er den største forhindring for at opnå fuldkommen lykke.

Hvis en kvinde når 30 eller 40 års alderen og stadig er ugift, anser hun ofte sig selv for at være utilstrækkelig eller uønsket. Disse følelser kan føre til kronisk utilfredshed med sig selv og livet i almindelighed. Efter at have erfaret dette indser nogle ugifte kvinder ikke, at det at falde hen i fuldstændig modløshed i virkeligheden er at fratage Gud magten til at besvare deres bønner og gribe ind i deres liv. Hvis en kvinde tror, at end ikke hendes himmelske Fader kan eller vil hjælpe hende, har hun erstattet tro med tvivl, for de to kan ikke gå hånd i hånd. Lejlighedsvise tvivlsperioder er normale, men langvarig modløshed kan devaluere troen alvorligt. Modstykket til en sådan modløshed er urokkelig tro på, at Gud ikke vil svigte med hensyn til

at besvare oprigtige bønner. Han vil besvare dem, når Han mener at tiden er inde, og Han kan ikke svigte. Denne form for tro er ikke let at opnå, men den kan fremelskes som enhver anden evne ved konstant at blive praktiseret. Følgende ord af Herren bestyrker Hans magt:

„Bed, så skal der gives jer; søg, så skal I finde; bank på, så skal der lukkes op for jer.

Thi enhver, som beder, han får, og den, som søger, han finder, og den, som banker på, for ham skal der lukkes op.

Eller er der iblandt jer nogen, som vil give sin søn en sten, når han beder om brød, eller give ham en slange, når han beder om en fisk?

Når da I, som er onde, forstår at give jeres børn gode gaver, hvor meget snarere vil så ikke jeres Fader, som er i himlene, give gode gaver til dem, som beder ham!" (Matt. 7:7–11)

Herren vil, når Han mener tiden er inde, opfylde det retfærdige og guddommeligt lovede ønske om at blive gift – om ikke i dette liv så med sikkerhed i det næste. Derfor må tro ledsages af fremsynethed og evne til at se livet i et evigt perspektiv. Dette synspunkt indebærer i sig selv, at det at finde en passende, evig ægtefælle mens man er 38–48 eller 58 år ikke er tegn på hidtidige mislykkede bestræbelser. Det er snarere en befæstelse af tidernes evige princip i en kvindes liv:

„Alt har sin stund og hver en ting under himlen sin tid." (Prædk. 3:1) Livets sande værdi måles ikke af den alder, en kvinde har når hun indgår ægteskab, men i måden, hvorpå hun har velsignet andre menneskers liv.

Det virkelige problem er ikke at være ugift, men at finde ud af som ugift at leve livet, så det bringer lykke. I sit berømte digt „On His Blindness" mindede den engelske digter, John Milton, verden om, at „de, som blot står og venter, tjener også". Hvor er det forskelligt fra den almindelige frase, „sidde og vente"! „Stå" antyder, at man går udfordringen i møde, at man lever beredvilligt, årvågent og agtpågivende – ikke sløvt og uproduktivt. Ugifte kvinder, som lever lykkeligt og gengælder livet med udbytte af det, imødekommer deres opfordring på mindst 3 måder: 1. De bruger deres ugifte år til at udvikle talenter og gaver ved at tage aktivt del i livet. 2. De fremelsker et varmt og sundt forhold til andre. 3. De finder opbyggende måder at yde kærlighed og tjeneste på udenfor ægteskabets struktur.

> Sten er tung, og sand vejer til, men
> tung fremfor begge er dårens galde.
> Vrede er grum, og harme skummer,
> men skinsyge, hvo kan stå for den?
> Hellere åbenlys revselse end kærlighed,
> der skjules.
>
> Ordsprogenes Bog

En kvinde, som „venter aktivt", forstår udmærket, at livet udøser de største belønninger til dem, som bliver virkelig indfanget af Kirkens arbejde, deres karriere, deres uddannelse eller af en hvilken som helst opgave, de foretager sig. Hun lærer at udnytte de misundelsesværdige goder klogt, som de fleste ugifte kvinder nyder, så som mere tid, større personlig frihed, større bevægelsesfrihed og større indtjeningsevne. Dette forøger hendes værdi som erhvervskvinde, som medlem af Kirken og som fremtidig husmor. Hun kan søge et arbejde, som udfordrer og tilfredsstiller hende i stedet for et arbejde, som blot er en undskyldning for at få tiden til at gå.

Hun fylder sit liv med rejser, læsning af nye bøger og med at opbygge nye venskaber og vinde ny erfaring, som udvider hendes intellektuelle horisont, og giver hende kundskab om den menneskelige natur. Kort sagt baserer hun sit liv på den forudsætning, at ægteskab i sig selv ikke kan udfylde et ellers indholdsløst liv, medens et godt levet liv kan berige et ægteskab.

Ingen kvinde, som står i nært venskab både med gifte og ugifte mennesker, behøver at være alene, med mindre hun ønsker det. Ugifte år kan enten være en tid, hvor man opbygger en forsvarsmur mod mennesker, eller en tid, hvor man vinder mange nye venner og styrker båndene med de gamle. Den kvinde, som gør sig den anstrengelse, bliver lykkeligere, fordi hun har gjort det. For kvinder, som finder det vanskeligt at tale let og ubesværet med andre, er det godt at udnytte de ugifte år til at søge omhyggelig valgt professionel hjælp til løsning af problemet. At vinde venner er af uhyre betydning, både for nutiden og fremtiden. Hvad man har lært i det sociale liv m.h.t. at give og tage – i særdeleshed at gøre indrømmelser, hensynsfuldhed, opofrelse og udadvendthed (i modsætning til indadvendthed) – kan anvendes senere i et ægteskab. I nuet kan gode venner såvel som god musik opretholde, stimulere og berige livet.

Måske er den vigtigste gave, som lykkelige ugifte kvinder har del i, at finde konkrete måder, hvorpå de kan vise kærlighed og tjene. De kan arbejde i mange stillinger i Kirken. De vælger ofte stillinger, som tager al deres tid og kræver mange tjenesteydelser. Gør de ikke det, kan de tage deltids – eller frivilligt arbejde på hospitaler, alderdomshjem eller særlige uddannelses-institutioner. At være ugift er ikke nogen forhindring for at kunne dele sin kærlighed med nogen. Lejligheder til at lære at give uselvisk er så nærliggende som familie, venner eller naboer, og der er få karaktertræk, som er af større værdi eller vigtigere i et ægteskab. På samme måde som en kvindes erfaring m.h.t. at give kærlighed og tjene bliver dybere, styrkes hendes evne til at give og til at leve Evangeliet mere fuldkomment. Således forbereder hun sig på en tredie, vigtig måde til evigt ægteskab.

Måske kan hele filosofien omkring „aktiv venten" bedst sammenfattes på følgende måde: Livet bør leves, som om rejsen er en afslutning i sig selv. Lykkelige ugifte kvinder sidder ikke stille og venter på at blive den kvinde, de ønsker at være. For dem ligger tilfredsstillelse ikke i usikker venten på fremtiden, men i at vise kærlighed, give og leve i nutiden.

Hvis en mand møder en tiger

AF JOHN FARR LARSON En faders brev til sin ti årige søn.

Kære søn.

I aftes da vi så fjernsyn, stillede du mig et spørgsmål, som jeg ikke besvarede. Da flyvemaskinen først lander om et par timer, har jeg besluttet at skrive et fortroligt far-til-søn svar.

Som du husker var det svært at genkende den snedige tiger i den junglefilm vi så, og den uhyre kraft den syntes at have. Da den snerrede rasende og sprang, vendte du dig mod mig og spurgte alvorligt: „Far, hvad gør en mand når han møder en tiger?"

Ja, min dreng, hvis en mand møder en tiger, må han være forberedt, for hvis han ikke er det, vil tigeren ødelægge ham. Hvis vi boede hvor tigrene er frygtet af mennesker og andre dyr, på grund af deres grusomhed og brutalitet, ville jeg foreslå, at du undgik at møde en tiger, når det er mørkt eller i høj bevoksning og krat. Hvis du vil møde en tiger, er det bedst at du sidder i en kurv på ryggen af en elefant, og har en god riffel over knæene. Selv da er det farligt. En tigers frygtelige kløer kan flå gennem selv en elefants tykke hud. Hvis en mand møder en tiger, må han vide hvad han skal gøre og så have mod.

Jeg tvivler på at nogen af os nogensinde vil møde en rigtig levende tiger, jeg håber det i det mindste ikke.

Men der findes andre slags tigre, lige så snedige og grusomme, lige så skadelige og dødbringende som dem i Indien. Jeg kalder dem usynlige tigre. Usynlige tigre er, ligesom rigtige tigre, forræderiske både nat og dag. De er svære at få øje på, for de kan også gemme sig i det høje græs og i den underskov, som mennesker og deres tale danner. De ødelægger ens sjæl. For at bekæmpe dem,

må du kunne opdage dem, og omgive dig selv med et beskyttende skjold og kraftige våben, deriblandt mod. Dette brev handler om, hvad man gør hvis man møder en tiger – en usynlig tiger altså.

Min dreng, da du søger efter metoder til at få ram på en tiger med, så prøv disse:

Regel Nr. 1. – Indkreds tigeren.

Husker du hvor svært det var, da vi skulle finde det almindelige og det videnskabelige navn på din sommerfugle- og insekt-samling? Det er det samme med indkredsning af tigre. Du må være meget vågen; da du ikke kan se dem, må du først og fremmest stole på din høresans. Hvis nogen lokker dig til at gøre noget du ved er forkert, eller kalder dig en tøsedreng når du afslår, eller forsikrer dig, „det er helt i sin orden", kan du regne med at du har mødt en usynlig tiger. Denne tiger er fristelsen. Alle ideer eller tanker som prøver på at få dig til at tænke eller gøre noget galt er fristelsens tigre. Af de mange forskellige usynlige tigre, er en ti års dreng mest udsat for at møde „at-vise-sig"-tigre, „følg-med-de-andre"-tigre, „bliv-voldsom"-tigre og „prøv-at-tage-noget"-tigre. En „at-vise-sig"-tiger, lokker dig til at gøre noget galt for at få opmærksomhed. En „følg-med-de-andre"-tiger kan særlig godt lide tiårige. Du møder denne tiger når de andre gør noget galt, og du ved det, og alligevel følger med. Den usynlige „bliv-voldsom"-tiger er med når du leger voksen og vil gøre dig fri, ved voldsomheder. Det kaldes at være rebelsk. „Prøv-at-tage-noget"-tigeren er et problem for nogle ti-årige. Som ti-årig ved du hvad der er rigtigt og forkert. Denne tiger lurer når vi siger ting til os selv, som „det vil ingen få at vide", „ingen vil savne det" og „jeg vil så gerne have det."

Regel Nr. 2 – Drej op for styrken.

Indvendig har du et hemmeligt sted for alt hvad du har lært, og alle disse ting bliver tilbagespillet i det daglige. Sommetider er det ikke så højt. Derfor kaldes det „den lille svage stemme". Så hvis du møder en tiger, drej op for styrken, hvis du forstår hvad jeg mener.

Regel Nr. 3. – Sigt rigtigt.

At kæmpe mod usynlige tigre, er noget du selv må gøre. At sigte rigtigt, er at bestemme hvad du vil. I denne tid og i din alder er det meget svært at sigte rigtigt, for dine venner har større indflydelse på dig nu end da du var yngre. De vil sommetider være uvenlige over for dig og forfølge dig med øgenavne. Det kan være et problem at tage en bestemmelse. Usynlige tigre dør ikke af alderdom eller ulykker, så du må beslutte hvordan du vil klare dem. Bliv ved med at spørge om det, der kræver et voksent bevidst svar, du skal veje ideerne mod hinanden, lyt til din indre stemme, og tag så din bestemmelse. Når du prøver, sammenligner og bestemmer, vil din evne til at udelukke de usynlige tigre hurtigt vokse, og denne vækst vil føre dig til manddom.

Regel Nr. 4. – Brug dit skjold.

Dette skjold gives dig til beskyttelse af din himmelske Fader, gennem bøn. Hvis du beder til Gud og søger Hans hjælp, vil Han lede dig og omgive dig med større beskyttelse end et tigerbur. Som din jordiske fader forsikrer jeg dig om at Gud tænker på dig. Han leder og beskytter dig, hvis du søger Ham og prøver at gøre alt rigtigt.

Regel Nr. 5. – Brug dit mod.

Efter at du har indkredset tigeren, drejet op for styrken, taget sigte og brugt dit skjold, er den sidste regel at ramme tigeren med det mod du har. Du kan til tider regne med forstyrrende indflydelse fra dine venner, men at gøre det rette, selv om der er modstand, adskiller en mand fra en dreng. Det viser om du virkelig er en mand. Det er bedre at have andres respekt end et øjebliks omtale. Du får ingen berømmelse ved at være passiv eller ved bare at følge med de andre. Du viser heller ikke mod ved bare at gemme dig. Mod til at gøre det rette er belønning i sig selv, for det viser at du er en mand.

Søn, det er en stor oplevelse at se dig vokse op på en så ansvarlig måde. Vi har stor respekt for dig og for hvad du er. Vær ikke forlegen når mor og jeg siger at vi elsker dig så meget.

Kærlig hilsen. Far.

P.S. Jeg synes du skulle vide, at det at drille dine søstre og deres veninder, klatre op på kasser som du gør, og at løbe rundt uden at få lov, er ting vi håber du vil ændre. De er dog ikke tigre, kun små killinger.

Andet P.S. Jeg skal nok tale med mor om ikke at kysse dig når andre ser på det.

Nægt ikke den trængende hjælp, når det står i din magt at hjælpe; sig ej til din næste: "Gå og kom igen, jeg vil give dig i morgen!" – safremt du har det.
Tænk ikke på ondt mod din næste, når han tillidsfuldt bor i din nærhed.
Yp ikke trætte med sagesløs mand, når han ikke har voldet dig men.
Misund ikke en voldsmand, græm dig aldrig over hans veje; thi den falske er Herren en gru; mod retsindige er Han fortrolig; i den gudløses hus er Herrens forbandelse, men retfærdiges bolig velsigner Han.
Over for spottere bruger Han spot; men ydmyge giver Han nåde.
De vise får ære til arv, men tåber høster kun skam.

Ordsprogenes Bog

Fra Missionens

Præsidentskab

DON L. CHRISTENSEN

Hvad er mennesket, den største, mest fænomenale skabning af alle? Det er det spørgsmål, som gennemsnitsmennesket stiller i sit hjerte. Millioner strejfer omkring på jorden for at finde fred og tilfredsstillelse, men på grund af de sataniske kræfter er der kun få, som finder det.

Det er sørgeligt at kende menneskets natur og se hans skæbne, og være vidne til at Satans magt blænder øjnene og formørker hjerterne hos så stor en del af menneskeslægten.

Det er en trøst at vide, at Gud, vor Evige Fader, er et levende Væsen, med legeme, lemmer og lidenskaber medens Han var her i dødeligheden, var tapper i enhver henseende, og dette resulterede i en forening af sjælen, hvilket vil sige ånden og legemet.

Vor Himmelske Fader kender vort behov angående evigt liv og hvorledes vi kan leve i udødeligheden. Vort tidligere familieliv i åndeverdenen var meget frydefuldt, og vi nød i højeste grad en Faders, en Moders og søskendes uendelige kærlighed.

Det er en smuk og sand kendsgerning, at vi kom fra en levende Guds nærhed, Han som var et celestialt Væsen, og derfor forsikrer os om den kendsgerning, at vi var celestiale ånder. Der er kun få af os som fuldstændig er klar over det enorme omfang af vor arv. Vi er retmæssige arvinger til stor kongelighed. Vi er begavet med en guddommelig natur, nemlig vor celestiale ånd. Denne ånd må beskyttes mod alt ondt for enhver pris. Kødet er svagt og sanseligt, men med den rette omsorg kan den underkaste sig ånden i os.

Det er nødvendigt først at blive klar over hvem vi er, og at mennesket er til for at nyde glæde. Det er nødvendigt at vinde kundskab om, at det dødelige legeme trænger til at blive disciplineret og gjort værdig til vor celestiale ånd. Ja, ens legeme er et tempel og må ikke besudles.

Ånden i os er vor Himmelske Faders rene søn eller datter, og fordi det er nødvendigt for ånden at have et dødeligt legeme for at vinde udødelighed og evigt liv, må vi lære skikkene i vort tidligere åndelige hjem. „Thi ved min Ånds kraft skabte jeg dem, ja, alle ting, både åndelige og timelige; først de åndelige og derpå de timelige, hvilket er mit værks begyndelse, og atter først de timelige og derpå de åndelige, hvilket er det sidste af mit værk. Derfor, sandelig siger jeg jer, at alting er åndeligt for mig, og jeg har aldrig givet jer eller noget menneske eller menneskenes børn, ikke engang Adam, jeres fader, hvem jeg skabte, en lov, som var timelig." (L. & P. 29:31, 32, 34)

Vi skal arbejde med dette vor ånds legeme eller tempel, indtil det er renset og så rent som den celestiale ånd deri var, før den kom ind i legemet. Ethvert ord, som udgår fra Guds mund, må man adlyde.

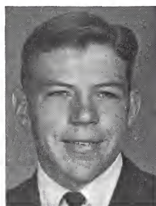
Hvis ens sjæl skal blive celestial, må alt kødeligt og sanseligt ondt overvindes.

Tror du, at Gud, vor Fader, ønsker at Hans celestiale åndelige søn eller datter skal besudles? Han har sagt til os, at alle de uretfærdige skal brænde som stubbe. Dette er virkelig rigtigt, fordi de onde kan ikke overleve celestiale elementers nærhed. Kun hvis vort dødelige legeme bliver i harmoni med vor store ånd, kan det overleve i nærværelse af et celestialt væsen. Loven om et retfærdigt liv sikrer os at dødeligheden hurtigt bliver til udødelighed, når den tid kommer.

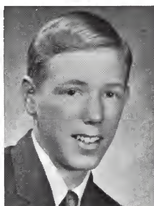
Barmhjertighed kan ikke opveje retfærdighed; de celestiale love, som er blevet givet i himlen, er evige, og de som er ulydige, trodser moralkoden, bedrager deres Himmelske Fader for Hans tiende, undlader at elske deres børn ved ikke at lære dem Evangeliet både i ord og gerning, vanærer deres Præstedømme og undlader at støtte deres ledere, vil i uendelige verdener aldrig modstå de rensende celestiale elementer.

Hvad er mennesket? Du og jeg, en levende Faders skabning, og velsignet med en celestial ånd. Må Gud velsigne os til at være klar over vor guddommelige natur, som jeg bærer vidne om i Jesu Kristi navn.

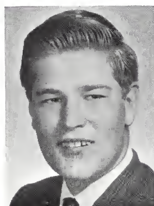
Missionærankomster: Følgende missionærer er ankommet til den danske mission:

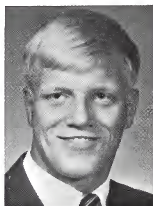
13. oktober:
Ray Lynn Quist fra Mesa, Arizona, beskikket til at arbejde i Ballerup.

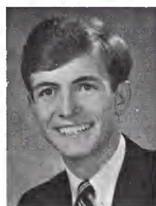
Mark Robinsen fra Afton, Wyoming, beskikket til at arbejde i Vanløse.

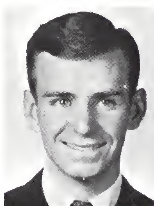
Kenneth Robinsen fra Imlay, Michigan, beskikket til at arbejde i Esbjerg.

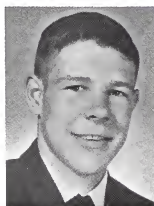
Stephan Jay Rallison fra Beaverton, Oregon, beskikket til at arbejde i Odense.

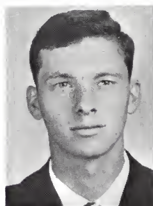
Richard Dennis Olsen fra Salt Lake City, Utah, beskikket til at arbejde i Tåstrup.

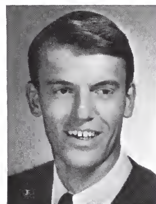
Stuart L. Pearson fra Murray, Utah, beskikket til at arbejde i Hillerød.

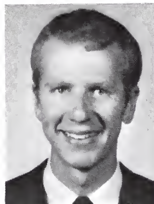
Glenn Parry fra Riverton, Utah, beskikket til at arbejde i Esbjerg.

Kendall Lee Sorenson fra Logan, Utah, beskikket til at arbejde i Brønshøj.

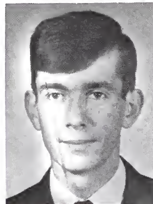
Alan Larry Petersen fra Provo, Utah, beskikket til at arbejde i København.

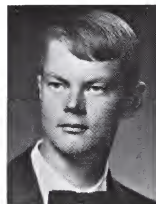
20. oktober:
Jay Jensen fra Salt Lake City, Utah, beskikket til at arbejde i Holte.

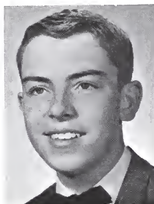
Charles F. Adams fra Salt Lake City, Utah, beskikket til at arbejde på Amager.

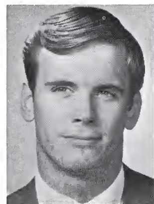
Terrel Clive Orme fra Portland, Oregon, beskikket til at arbejde i Århus.

David L. Olsen fra Moreland, Idaho, beskikket til at arbejde i Ålborg.

Michael Edward Welch fra Brigham City, Utah, beskikket til at arbejde i Søborg.

Charles Steven Hagler fra Portland, Oregon, beskikket til at arbejde i Ålborg.

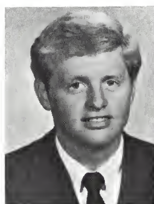
Douglas Andersen fra San José, California, beskikket til at arbejde på Amager.

27. oktober:
Lyle James Nielsen fra St. Anthony, Idaho, beskikket til at arbejde i Valby.

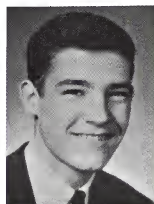
Keith Larson Anderson fra Long Beach, California beskikket til at arbejde i Randers.

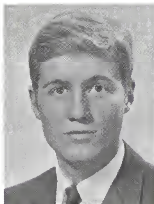
Kerry Revere Biorn fra Yakima, Washington, beskikket til at arbejde i Skive.

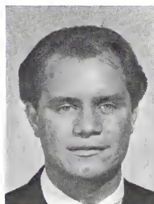
Daniel Louis Chadwell fra Santa Ana, California, beskikket til at arbejde i Nakskov.

Leland J. Rasmussen fra Federal Way, Washington, beskikket til at arbejde i Rødovre.

3. november:
Paul Ray Mickelsen fra Ogden, Utah, beskikket til at arbejde på Amagar.

4. november:
Darrell Ray Folkersen fra La Puerte, California, beskikket til at arbejde i Gentofte.

24. november:
Gunnar H. Moller Knudsen fra Brigham City, Utah, beskikket til at arbejde i Slagelse.

DÅB:

København Gren: 14. september:

Jørgen Erik Hansen, døbt af ældste David Howard Johnson, håndspålæggelse ved ældste J. Douglas Wood.

Aage Amandus Bruun, døbt af ældste Lamar Allen Mabey, håndspålæggelse ved broder Flemming Eliasen.

Aalborg: 7. september:

Jens Erik Lindemand Jensen, døbt af ældste Douglas Thomsen, håndspålæggelse ved ældste Richard Andersen.

Donald Frederick Hayes, døbt af ældste Richard Andersen, håndspålæggelse ved ældste Douglas Thomsen.

Amager: 14. september:

Ernst Bent Persson, døbt af ældste Doyle Garner Nielson, håndspålæggelse ved ældste Robert S. Rameson.

Hjørring: 25. maj:

Birgit Solveig Jensen, døbt af ældste Doren Sorensen, håndspålæggelse ved samme.

Randers: 31. august:

Karla Sandahl, døbt af ældste Patrick Tackle, håndspålæggelse ved ældste Brain Jones.

Amager: 5. oktober:

John Birger Korsgaard, døbt af broder Verner Korsgaard, håndspålæggelse ved samme.

Minder fra campingpladsen i Schweiz

Så har vi igen haft en dejlig tur til Herrens Tempel i Schweiz. En tur, som man bliver opbygget af, og som styrker det vidnesbyrd, man har, og bevirker, at man bliver endnu mere nidkær over for Herrens sag.

Med glæde tænker man også tilbage på opholdet på den dejlige og 1. klasses campingplads „Eichholz" i Bern, der ligger lige ned til Aare flodens rivende strømme, som snor sig gennem Bern. Et storslået syn fra naturens side.

Der blev først virkelig rart på campingpladsen, da alle familierne efterhånden var blevet samlet. Vi var 26 familier med 56 børn alt ialt, og vi fik et af træer indkranset areal for os selv. Dog var der en enkelt fransk familie, som ikke ville flytte sig, men så måtte den jo finde sig i os!

Broder Jørgen Ljungstrøm, København, var sat til at være leder og skulle bl. a. hjælpe brødrene og søstrene, efterhånden som de kom, med råd og vejledning samt sørge for ro og orden. Desuden var broder Ljungstrøm arrangør for den underholdning, der blev givet om tirsdagen (schweizernes G.U.F.-aften), hvor alle de øvrige deltagere i tempelrejsen, der var privat indkvarteret eller boede på hotel, var inviteret med samt selvfølgelig. præsident Trauffer og søster Trauffer og deres medarbejdere fra Templet og alle de øvrige søskende fra Bern.

Og det var en meget vellykket aften. Efter at broder Ljungstrøm havde budt velkommen, åbnede broder Flemming Eliasen, Amager, med bøn, og det første nummer på programmet var broder og søster Holm Bendtsen fra Aarhus, som sang duet.

Derefter var vi så heldige, at søster Lohner fra Salt Lake City var tilstede. Hun var lige kommet fra Festinord, og hun fik hele forsamlingen med til flere forskellige sanglege, som hun med stor dygtighed ledede. Det næste nummer var fra schweizerne, som jodlede og sang flerstemmigt, og til sidst var jeg selv blevet bedt om en historie, og jeg gav Knud Sønderby's „Hønsefødder" i en bearbejdet udgave.

Da underholdningen var overstået, blev der stillet borde op med gasapparater og stegepander på, og ca. 20 af brødrene skulle så konkurrere om at lave pandekager, og der kom mange morsomme og pudsige episoder frem. Efterhånden som pandekagerne blev fremstillet, blev de delt rundt til forsamlingen. De mislykkede pandekager, som der naturligvis var en del af, undlod man dog at dele rundt. Resultatet var, at broder Orla Rasmussen, København, blev valgt som bedste pandekagekok. Efter dette arrangement sluttede broder Benny Linden fra Missionspræsidentskabet aftenen med bøn, og vi gik stille og roligt hver til sit.

På et par af de andre aftener var der nogle af de sangbegavede, der samlede sig og hyggede sig med Kirkens sange, som smukt tonede ud over campingpladsen, og den ånd og den fællesskabsfølelse, der herskede mellem søskende både på campingpladsen og i Templet, er bemærkelsesværdig og meget svær at beskrive. Den skal opleves.

Når man tager derfra igen, har man det ønske, at man må få mulighed for at kunne drage til Herrens Tempel hver sommer, og ligeledes at alle søskende, som endnu ikke har været i Templet, må kunne få del i denne glæde.

Broder **Eddie Karnil,**
Odense

VELSIGNELSER:

Aalborg: 6. april:
John Andersen og Else Nielsen Andersens søn, **Jean Nielsen Andersen,** velsignet af broder Johannes Klausen.

Odense: 1. september:
Keith Johnson Held og Emilie Marie Helds søn, **Kenlen Emil Held,** velsignet af sin fader.

København: 22. september:
Børge Henry Jørgensen og Ellen Johansen Jørgensens datter, **Henrietta Jørgensen,** velsignet af broder Niels Preben Johansen.

ORDINATIONER:

København Gren: 1. september:
Carsten Gram ordineret til lærer af broder Bjarne Gram.
6. oktober:
Børge Henry Jørgensen ordineret til præst af broder Niels Preben Johansen.

Randers: 22. september:
John Laurits Olsson ordineret til ældste af broder Verner Buur.

Esbjerg: 22. september:
Knud Erik Øgaard ordineret til ældste af missionspræsident Don L. Christensen.

Frederikshavn: 22. september:
Ingemann Harding Larsen ordineret til ældste af missionspræsident Don L. Christensen.

Odense: 6. oktober:
Ib Bjarne Hansen ordineret til diakon af broder Jørgen Larsen.

Horsens: 6. oktober:
Bjarne Pedersen ordineret til præst af ældste Niels Erik Valentiner.

Aalborg: 6. oktober:
Bent Falden ordineret til diakon af broder Anton Falden.

Lidt om vor tempelrejse

Kære søskende!

Det er en glæde for os at få lov til at skrive et par ord til jer om vort indtryk af den tid, som vi havde i Templet i år.

Da vi stod foran Herrens Hus, følte vi igen den samme taknemmelighed for det privilegium vi atter havde, at få lov til at udføre dette betydningsfulde arbejde.

Vi var ligeledes glade for at mødes med vore søskende fra hele landet, og mærke den gode og villige arbejdsånd som blev lagt for dagen dernede.

Vi vil inderligt håbe, at den ånd, som vi modtog dernede, vil hjælpe med til at styrke fællesskabet og ånden i vore grene, således at Herrens værk må vokse stadig hurtigere i den danske mission.

Ligeledes ønsker vi, at alle Kirkens medlemmer må leve deres liv således at ethvert medlem må finde den sande lykke og glæde, som kommer ved at leve med vor Himmelske Fader, og ved at tjene vore medmennesker.

Vi har et vidnesbyrd om, at den Kirke, vi tilhører, og arbejdet i Guds Hus er guddommeligt og ledes af vor Himmelske Fader selv.

Gud velsigne ethvert medlem i Kirken, som har ønsket om at komme til Hans Hus og gøre Hans vilje.

Vore bedste hilsener,
Ingegerd og Freddie Christensen,
København

Tempelrejserne i 1969

Tempelrejserne vil i år finde sted til følgende tider:

Rejse I 30. juni til 4. juli
Rejse II 25. august til 28. august

Søskende, som ønsker at udføre tempelarbejde for deres egne afdøde slægtninge, skal aflevere de komplette og korrekte familieskemaer til deres grenspræsident **inden 15. februar,** således at de kan være kontrolleret af skemaundersøgerne og indsendt til Genealogisk Forenings Hovedbestyrelse **inden 1. marts.** Skemaer, som modtages efter denne dato, vil ikke kunne forventes at være færdigbehandlet i Amerika og parat til tempelarbejde inden tempelrejserne.

Genealogisk Forenings
Hovedbestyrelse

Fri porno i Danmark

Midt i den bølge af pornografiske bøger og film, samt moralnedbrydende udsendelser i radio og fjernsyn, som vi har været vidne til siden censuren med utugtige skrifter blev ophævet, kommer nu meddelelsen om, at justitsminister Knud Thestrup agter at fremsætte forslag i den nuværende folketingssamling (måske er det allerede fremsat når dette læses) om liberalisering af billedpornografi.

Siden censuren med utugtige skrifter blev ophævet, er det efter sigende horrible ting fra sexuallivets overdrev, der fremstilles i visse bøger og blade. Går justitsminister Knud Thestrups forslag igennem (og det er vist desværre sandsynligt), bliver resultatet endnu værre. Vi må da frygte en tiltagende billedpornografi i film og fjernsyn, samt billedstof af værste perversitet samt unatur, som unge kan få falbudt i bestemte forretninger.

Det er synd for vort elskede fædreland, at denne flodbølge af umoralitet skal have lov til at overskylle Danmark og ødelægge nationens åndelige sundhed — for det er jo det som på længere sigt vil ske; vi må frygte for vor nations beståen, når den skal trækkes igennem dette søle — selv verdensriger er gennem tiderne gået fuldstændig i opløsning og er styrtet i grus på grund af umoralitet. Således skriver Paulus i sit brev til romerne, kap. 1, vers 24-27:

> Derfor gav Gud dem hen i deres hjerters lyster til urenhed, så de vanærede deres legemer indbyrdes, de ombyttede Guds sandhed med løgnen, ærede og dyrkede skabningen fremfor skaberen, han som er højlovet i evighed. Derfor gav Gud ham hen til vanærende lidenskaber, deres kvinder ombyttede den naturlige omgang med den unaturlige, ligeledes vendte også mændene sig fra den naturlige omgang med kvinden, og optændtes i deres begær efter hverandre, så at mænd øvede skamløshed med mænd og pådrog sig den velfortjente løn for deres forvildelse.

Vi som Sidste Dages Hellige er Jesu Kristi disciple, og det er os Han taler til, når Han opfordrer os til at holde os uplettede af verden, og Paulus siger også her i brevet til romerne kap. 6, vers 12-14:

> Lad derfor ikke synden have herredømmet i jeres dødelige legeme, så I lyder dets lyster, stil heller ikke jeres legeme til rådighed for synden, som uretfærdigheds redskaber, men stil jer selv til rådighed for Gud som dem der fra døde er blevet levende, og jeres legemer til rådighed for Gud som retfærdigheds redskaber.

Det er derfor med den dybeste bekymring jeg har hørt om Sidste Dages Hellige, der har læst pornografiske bøger, for jeg vil gerne have lov at understrege, at ingen kan læse utugtige bøger eller se utugtige film, uden at blive besmittet af urenhed i sit sind. Det vil uvilkårligt fylde vort sind og vore tanker med urenhed, og så kan vi ikke være Jesu Kristi disciple — da vil Guds Ånd vige bort fra os, og Herrens Ånd vil bedrøves, og vi kan ikke være værdige bærere af Præstedømmet.

I de sidste tider vil Djævelen fare rundt som en brølende løve og prøve at opsluge alt og alle — men Guds Kirke vil bestå — og alle som er rene af hjertet.

Lad os derfor stå samlet om Evangeliet, og hjælpe hinanden med at værne, særlig vore unge inden for Kirken, mod den tiltagende umoral som i øjeblikket raser over vort land; det er svært at være unge Sidste Dages Hellige mænd og kvinder i dag, og de har brug for al den hjælp og støtte vi kan yde dem; lad os derfor, uanset alder, bede vor Himmelske Fader om at hjælpe os, når fristeren melder sig og søger at få os til at falde i umoralitetens snare.

V. Buur,
Missionspræsidentskabet

Vi i Missionspræsidentskabet vil gerne appellere til alle søskende om at protestere direkte til justitsministeren imod den påtænkte lov. Hvis det, når disse linier læses, skulle være for sent og loven allerede er vedtaget, så lad os som Sidste Dages Hellige i vor adfærd og vor tale være en levende protest imod den blandt alle dem vi omgås.

Fødselsdage:

Vi siger til lykke til følgende søskende:

Lilly Hansen, Stærevej 33, København, 75 år den 2. februar.

Dagmar Lybecker, Amager, 80 år den 5. februar.

Alice Marie Johanne Thomsen, 75 år den 10. februar.

Astrid Marie Helberg, Odense, 65 år den 10. februar.

Harry Frank Volmer Christiansen, Utterslevvej 15 B, 65 år den 11. februar.

Dorothea Katrine Rasmussen, Aarhus, 70 år den 16. februar.

Helga Alfrieda Nielsen, Engholmen 60, København, 85 år den 19. februar.

Ingeborg Andersen, Nykøbing M., 80 år den 21. februar.

Johanne Christence Jensen, Aalborg, 70 år den 23. februar.

Henry Jensen, Esbjerg, 65 år den 26. februar.

Anna M. Knudsen Andersen, Slotsgade 32, København, 85 år den 1. marts.

Kristine Marie Madsen, Hjørring, 70 år den 4. marts.

Johanne Nielsen, Aalborg, 70 år den 10. marts.

Gerda Eleonora Charlotte Rasmussen, 70 år den 12. marts.

Jens Magnus Emil Jensen, Skanderborg, 80 år den 13. marts.

Erna Ingfred Dagmar Jakobsen, København Nordre Gren, 65 år den 13. marts.

Martha Marie Skov Poulsen, Aalborg, 70 år den 14. marts.

Marius Jensen, Aalborg, 85 år den 16. marts.

Anny Charlotte Prang, Aarhus, 75 år den 16. marts.

Petra Møbius, København, 75 år den 20. marts.

Aage Frederik Pedersen, København, 70 år den 27. marts.

Peter Ludvig Rasmussen, Tønnesvej 43, Amager Gren, 75 år den 1. april.

Constantin Holmquist, Hørdumsgade 35, København Gren, 80 år den 3. april.

Mette Kathrine Holm, Viborg, 70 år den 3. april.

Ellen Clausen, Kettegård alle 13, København Gren, 65 år den 6. april.

Richard Hinze, Tranehavegård 14, København Gren, 85 år den 7. april.

Johanne Marie Richardt Thomsen, Odense, 70 år den 8. april.

Solveig Madsen, Mandholmen 20, København Gren, 60 år den 11. april.

Nielsine Thomine Larsen, Aalborg, 85 år den 12. april.

Ane Kristine Larsen, Aarhus, 80 år den 19. april.

Niels Anton Kobæk, Horsens, 70 år den 21. april.

Maren Pedersen, Esbjerg, 75 år den 26. april.

Agnes Gustavsen, Aarhus, 80 år den 27. april.

Richard L. Evans

Det talte Ord

„Hele dagen savner vi dig - alle steder!"

Stadig tilbagevendende i vore tanker er spørgsmålene om livets længde, livets hensigt, liv, død, tabet af vore kære, hvor de, som forlader os, opholder sig, samt det uundgåelige, at også vi skal forlade dem, vi elsker. Det er spørgsmål, der altid har været blandt de mest påtrængende spørgsmål. Med hensyn til dem, vi har mistet, dem, vi måske vil miste og med hensyn til os selv: „Der findes ingen overbevisende grund til at antage, at sjælen dør sammen med legemet", sagde dr. Arthur H. Compton. „. . . Vi (videnskabsmænd) finder stærke grunde til at tro, at mennesket er af ganske særlig betydning i det kosmiske system. . . Det varer et helt liv at danne et ædelt menneskes karakter. Opøvelse og disciplinering af ungdommen, det modne menneskes kampe og nederlag, alderdommens ensomhed og ro – er altsammen den ild, hvorigennem mennesket må passere for at få sin sjæls rene guld frem. Når han således er blevet fuldkommengjort, hvad skal naturen så gøre ved ham – skal den tilintetgøre ham? Hvilket uendeligt spild! Så længe der i Himmelen findes en kærlighedens Gud, må der være et *evigt liv* for Guds børn!"[1] Således talte denne fremragende videnskabsmand, hvis kundskab var fuld af fornuft, og hvis fornuft var fuld af tro. Vi har allesammen mistet nogen – eller vi vil komme til det – og uden hensyn til hvor mange venner eller hvor megen familie vi har, vil tabet af én af de kære altid efterlade en tom plads i vore hjerter.

Til jer, som kender til tabet af nogle kære, til jer, som tænker på, hvornår jeres egen tid kommer til – på et eller andet tidspunkt – at forlade dette liv, siger vi: der er et sted, hvor de kære venter, et sted, et formål og et evigtvarende liv i virkelig og bevislig forstand. Gud give hver og en af os tro, fred, forsæt og erindringer, der føles sødere gennem denne forvisning, at når vi går over på den anden side, bliver det ikke som fremmede, men som dem, der igen skal se vore kæres ansigter og være personlig sammen med vor familie og vore venner. O

[1] Dr. Arthur H. Compton, Nobelpristager i fysik i 1928.